

Αριθμός απόφασης 92 /2015
Αριθμός κατάθεσης αίτησης 469/2014
ΤΟ ΜΟΝΟΜΕΛΕΣ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΝΑΞΟΥ
ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ ΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΩΝ ΜΕΤΡΩΝ

ΣΥΓΚΡΟΤΗΘΗΚΕ από τη Δικαστή Σουλτάνα Κρυστάλλη, Πρόεδρο Πρωτοδικών.

ΣΥΝΕΔΡΙΑΣΕ δημόσια, στο ακροατήριό του, την 4-06-2015, χωρίς τη σύμπραξη Γραμματέα, για να δικάσει την ακόλουθη υπόθεση, μεταξύ των :

ΑΙΤΟΥΣΑΣ : Εδρεύουσας στο Δήμο Φιλοθέης-Αττικής αστικής μη κερδοσκοπικής εταιρίας με την επωνυμία «GEA-GRAMMO, ΕΡΑΤΩ, ΑΠΟΛΛΩΝ, ΕΝΙΑΙΟΣ ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΣΥΛΛΟΓΙΚΗΣ ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗΣ ΚΑΙ ΕΙΣΠΡΑΞΗΣ ΤΟΥ ΣΥΓΓΕΝΙΚΟΥ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΟΣ ΤΩΝ ΠΑΡΑΓΩΓΩΝ ΥΛΙΚΩΝ ΦΟΡΕΩΝ ΗΧΟΥ ΚΑΙ ΤΩΝ ΕΡΜΗΝΕΥΤΩΝ/ΕΚΤΕΛΕΣΤΩΝ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΩΝ», με το διακριτικό τίτλο «GEA-GRAMMO, ΕΡΑΤΟ, ΑΡΟΛΛΟΝ», που εκπροσωπείται νόμιμα, η οποία παραστάθηκε δια της πληρεξούσιας της δικηγόρου Πολύμνιας Ρουμπή του δικηγορικού συλλόγου Αθηνών, η οποία κατέθεσε έγγραφο σημείωμα.

ΚΑΘΩΝ Η ΑΙΤΗΣΗ : 1)

στην εκμετάλλευση του οποίου ανήκει το κλαμπ με τον διακριτικό τίτλο

που βρίσκεται στην ο οποίος παραστάθηκε δια του πληρεξούσιου του δικηγόρου Κυριάκου Δημητρίου του δικηγορικού συλλόγου ο οποίος κατέθεσε έγγραφο σημείωμα. 2)

στην εκμετάλλευση του οποίου ανήκει το καφέ-μπαρ με τον διακριτικό τίτλο που βρίσκεται στην της ο οποίος δεν παραστάθηκε. 3)

Ετερόρρυθμης Εταιρίας με την επωνυμία στην εκμετάλλευση της οποίας ανήκει το μπαρ με τον διακριτικό τίτλο

που βρίσκεται στη ο οποίος παραστάθηκε δια του πληρεξούσιου του δικηγόρου Κυριάκου Δημητρίου του δικηγορικού συλλόγου ο οποίος κατέθεσε έγγραφο σημείωμα. 4)

στην εκμετάλλευση του οποίου ανήκει το καφέ-μπαρ με τον διακριτικό τίτλο που βρίσκεται στη του ο οποίος παραστάθηκε δια του πληρεξούσιου του δικηγόρου

Κυριάκου Δημητρίου του δικηγορικού συλλόγου
έγγραφο σημείωμα. 5)
οποίου ανήκει το κλαμπ με τον διακριτικό τίτλο

ο οποίος κατέθεσε
στην εκμετάλλευση του
που βρίσκεται στη

ο οποίος παραστάθηκε δια του πληρεξούσιου
του δικηγόρου Κυριάκου Δημητρίου του δικηγορικού συλλόγου ο οποίος
κατέθεσε έγγραφο σημείωμα και 6) στην
εκμετάλλευση του οποίου ανήκει το καφέ-μπαρ με τον διακριτικό τίτλο
που βρίσκεται στη του ο οποίος παραστάθηκε δια
του πληρεξούσιου του δικηγόρου Κυριάκου Δημητρίου του δικηγορικού
συλλόγου ο οποίος κατέθεσε έγγραφο σημείωμα.

Η αιτούσα ζητεί να γίνει δεκτή η από 26-8-2014 αίτησή της, περί
λήψης ασφαλιστικών μέτρων, που κατέθεσε ενώπιον αυτού του Δικαστηρίου,
(αριθμός εκθέσεως καταθέσεως 469/2014), για τη συζήτηση της οποίας
ορίστηκε αρχική δικάσιμος η 6-11-2014 και μετά από αναβολές η παραπάνω
αναφερόμενη.

ΚΑΤΑ ΤΗ ΣΗΜΕΡΙΝΗ ΔΗΜΟΣΙΑ ΣΥΖΗΤΗΣΗ ΤΗΣ ΥΠΟΘΕΣΗΣ, και
κατά την εκφώνησή της από τη σειρά της, παραστάθηκαν οι διάδικοι, πλην του
δεύτερου των καθών η αίτηση, ο οποίος δεν παραστάθηκε, όπως αναφέρεται
παραπάνω, και οι πληρεξούσιοι δικηγόροι των παρισταμένων διαδίκων
ανέπτυξαν προφορικά τους ισχυρισμούς τους και ζήτησαν να γίνουν αυτοί
δεκτοί.

ΑΦΟΥ ΜΕΛΕΤΗΣΕ ΤΗ ΔΙΚΟΓΡΑΦΙΑ
ΣΚΕΦΤΗΚΕ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟ ΝΟΜΟ

Από το συνδυασμό των διατάξεων των άρθρων 294 εδ. α', 295§1 και
297 του ΚΠολΔ προκύπτει ότι ο ενάγων μπορεί να παραιτηθεί από το δικόγραφο
της αγωγής χωρίς τη συναίνεση του εναγομένου, πριν αυτός προχωρήσει στην
προφορική συζήτηση της ουσίας της υποθέσεως, με δήλωσή του, που
καταχωρίζεται στα πρακτικά και ότι η παραίτηση από το δικόγραφο της αγωγής
έχει ως αποτέλεσμα ότι η αγωγή θεωρείται πως δεν ασκήθηκε και η δίκη
καταργείται.

Στην προκειμένη περίπτωση η αιτούσα, με προφορική δήλωση του
πληρεξούσιου της δικηγόρου, που έγινε στο ακροατήριο αυτού του Δικαστηρίου,
που καταχωρήθηκε επί του αντιγράφου της αιτήσεως ελλείπει τηρήσεως
πρακτικών δημόσιας συνεδρίασης αυτού του Δικαστηρίου πριν από την έναρξη

2...ο φύλλο της υπ' αριθμ. ....99/2015... απόφασης του Μονομελούς
Πρωτοδικείου Νάξου (διαδικασία ασφαλιστικών μέτρων)

της προφορικής συζητήσεως στο ακροατήριο, παραιτήθηκε παραδεκτά από το
δικόγραφο της αίτησής της ως προς τον δεύτερο των καθών η αίτηση

στην εκμετάλλευση του οποίου ανήκει το μπαρ με τον

διακριτικό τίτλο

που βρίσκεται στη

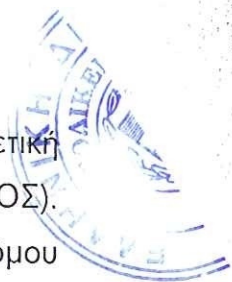
Κατά συνέπεια, η αίτηση ως προς τον ανωτέρω καθού η αίτηση,
σύμφωνα με όσα έχουν εκτεθεί στην παραπάνω μείζονα σκέψη της παρούσας,
θεωρείται πως δεν ασκήθηκε και πρέπει να κηρυχθεί καταργημένη η προκειμένη
δίκη, ανεξαρτήτως της ερημοδικίας του (βλ. ΑΠ 1314/1991, ΕλλΔνη 33.1201),
καθόσον, λόγω της παραίτησης της αιτούσας η αίτηση θεωρείται μη ασκηθείσα,
αιρουμένων αναδρομικώς των συνεπειών της ασκήσεώς της (βλ. ΑΠ 909/1980,
NoB 29.287, ΑΠ 207/1975, NoB 23.1037), χωρίς σκέψη για δικαστικά έξοδα,
λόγω της ερημοδικίας του δεύτερου των καθών η αίτηση (βλ. άρθρα 106, 188§1,
591§1, 686 επ. και 191§2 του ΚΠολΔ).

Ο νόμος 2121/1993 προστατεύει τις βασικές κατηγορίες δικαιούχων
συγγενικών δικαιωμάτων αναγνωρίζοντας στους ερμηνευτές ή εκτελεστές
καλλιτέχνες και στους παραγωγούς, σε κάποιες περιπτώσεις, το αποκλειστικό
και απόλυτο δικαίωμα να επιτρέπουν ή να απαγορεύουν ορισμένες χρήσεις των
εισφορών τους και σε άλλες περιπτώσεις ένα απλά ενοχικό δικαίωμα.
Ερμηνευτές ή εκτελεστές καλλιτέχνες είναι, κατά την ενδεικτική απαρίθμηση
διάφορων κατηγοριών στο άρθρο 46 παρ. 1 του παραπάνω νόμου, τα
πρόσωπα που ερμηνεύουν ή εκτελούν με οποιοδήποτε τρόπο έργα του
πνεύματος, όπως οι ηθοποιοί, οι μουσικοί, οι τραγουδιστές κ.λ.π. ενώ
παραγωγοί υλικού φορέα ήχου ή εικόνας ή ήχου και εικόνας είναι, κατά το άρθρο
47 παρ. 2 του ιδίου νόμου, το φυσικό ή νομικό πρόσωπο με πρωτοβουλία και
ευθύνη του οποίου πραγματοποιείται η πρώτη εγγραφή σειράς ήχων μόνο ή
εικόνων με ή χωρίς ήχο. Όταν ο νόμος καθιερώνει δικαίωμα εύλογης αμοιβής ο
δικαιούχος έχει μόνο το ενοχικό δικαίωμα να ζητήσει εύλογη αμοιβή από τους
χρήστες. Στο άρθρο 49 του νόμου 2121/1993 καθιερώνεται δικαίωμα εύλογης
αμοιβής υπέρ των ερμηνευτών ή εκτελεστών καλλιτεχνών των οποίων η
ερμηνεία ή η εκτέλεση έχει εγγραφεί στον υλικό φορέα καθώς και των
παραγωγών των υλικών αυτών φορέων, όταν ο υλικός φορέας ήχου ή εικόνας ή
ήχου και εικόνας που έχει νόμιμα εγγραφεί χρησιμοποιείται για ραδιοτηλεοπτική
μετάδοση με οποιονδήποτε τρόπο ή για παρουσίαση στο κοινό. Η αμοιβή αυτή
είναι ενιαία από την άποψη ότι πληρώνεται μία φορά από τον χρήστη και

κατανέμεται μεταξύ των δύο κατηγοριών δικαιούχων και μάλιστα εξ ημισείας (βλ. άρθρο 49 παρ. 3 του νόμου 2121/93). Το ενιαίο της εύλογης αμοιβής σημαίνει ότι προσδιορίζεται το συνολικό ποσό αυτής και για τις δύο κατηγορίες δικαιούχων με την ίδια απόφαση και ότι δεν μπορεί να οριστεί χωριστά το ποσό αυτής για κάθε κατηγορία δικαιούχων και μάλιστα σε διαφορετικό ποσό από εκείνο που ορίζει ο νόμος, όχι όμως ότι καθιερώνεται αδιαίρετο της αμοιβής, αφού ο ίδιος ο νόμος διαιρεί αυτήν και ορίζει το μέρος της που ανήκει σε κάθε δικαιούχο. Άλλωστε, ως προς το μέρος της που ανήκει στους παραγωγούς η αμοιβή εκχωρείται σε τρίτους, όπως επίσης μπορούν αυτοί να παραιτηθούν από την αξίωση. Η είσπραξη και διαχείριση της εύλογης αμοιβής ανατίθεται υποχρεωτικά (βλ. άρθρο 49 παρ. 2 του νόμου 2121/93) στους οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης οι οποίοι πρέπει να διαπραγματεύονται, να συμφωνούν τις αμοιβές, να προβάλλουν τις σχετικές αξιώσεις και να εισπράττουν την αμοιβή από τους χρήστες. Αυτό γίνεται διότι η φύση των πραγμάτων καθιστά αναγκαία τη συλλογική διαχείριση, δεδομένου ότι η είσπραξη τέτοιου είδους αμοιβών από τον ατομικό δικαιούχο είναι πρακτικά ανέφικτη. Για την είσπραξη της εύλογης αμοιβής μπορεί κάθε κατηγορία ενδιαφερομένων να εκπροσωπείται από χωριστό οργανισμό συλλογικής διαχείρισης. Το ότι όμως η εύλογη αμοιβή καθορίζεται ενιαία για όλες τις κατηγορίες των δικαιούχων δεν προϋποθέτει αναγκαία και την άσκηση της αίτησης για τον καθορισμό της από όλους υποχρεωτικά τους οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης των δικαιούχων αυτής, ιδιαίτερα για τον καθορισμό της από το Δικαστήριο κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων. Περαιτέρω με το άρθρο 46 παρ. 1 του νόμου 3905/2010 προστέθηκε παρ. 6 στο άρθρο 49 του νόμου 2121/1993, σύμφωνα με το οποίο οι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης που λειτουργούν με έγκριση του Υπουργού Πολιτισμού και Τουρισμού μπορούν να συστήσουν ενιαίο οργανισμό συλλογικής διαχείρισης συγγενικών δικαιωμάτων με σκοπό την είσπραξη της εύλογης και ενιαίας αμοιβής που προβλέπεται στις παρ. 1, 2 και 3 του παρόντος άρθρου. Οι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης που λειτουργούν με έγκριση του Υπουργού Πολιτισμού αναθέτουν κατά αποκλειστικότητα στον ενιαίο οργανισμό συλλογικής διαχείρισης την εξουσία να διαπραγματεύεται, να συμφωνεί το ύψος της αμοιβής, να προβάλλει τις σχετικές αξιώσεις για την καταβολή, να προβαίνει σε κάθε δικαστική ή εξώδικη ενέργεια και να εισπράττει τη σχετική αμοιβή από τους χρήστες. Ο ενιαίος οργανισμός συλλογικής διαχείρισης συγγενικών

3...ο φύλλο της υπ' αριθμ. ....92/2011..... απόφασης του Μονομελούς Πρωτοδικείου Νάξου (διαδικασία ασφαλιστικών μέτρων)

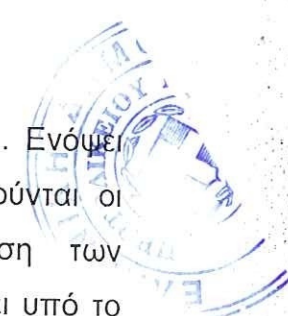
δικαιωμάτων κατά τη διάρκεια της λειτουργίας του είναι ο μόνος αρμόδιος να διαπραγματεύεται, να συμφωνεί το ύψος της αμοιβής, να προβάλλει τις σχετικές αξιώσεις για την καταβολή, να προβαίνει σε κάθε δικαστική ή εξώδικη ενέργεια και να εισπράττει τη σχετική αμοιβή από τους χρήστες. Ο ενιαίος οργανισμός συλλογικής διαχείρισης συγγενικών δικαιωμάτων ιδρύθηκε με το από 28-9-2011 ιδιωτικό συμφωνητικό, που δημοσιεύθηκε νόμιμα στα βιβλία του Πρωτοδικείου Αθηνών με αριθμό 15616/6-10-2011. Μόνοι εταίροι και μέλη του είναι οι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης, οι οποίοι προ της ίδρυσης του ενιαίου ως άνω οργανισμού λειτουργούσαν με έγκριση του Υπουργού Πολιτισμού και από κοινού διαχειρίζονταν και εισέπρατταν την εύλογη και ενιαία αμοιβή του άρθρου 49 παρ. 1 του νόμου 2121/1993, δηλαδή ο οργανισμός συλλογικής διαχείρισης και προστασίας των δικαιωμάτων των παραγωγών υλικών φορέων ήχου ή ήχου και εικόνας, ο οργανισμός συλλογικής διαχείρισης δικαιωμάτων τραγουδιστών - ερμηνευτών και ο οργανισμός συλλογικής διαχείρισης δικαιωμάτων ελλήνων μουσικών. Η έγκριση λειτουργίας του ως άνω ενιαίου οργανισμού έγινε με την από 9.12.2011 και με αριθμό ΥΠΠΟΤ/ΓΔΣΠ/ΔΙΓΡΑΜ/686/124043 απόφαση του Υπουργού Πολιτισμού και Τουρισμού, που δημοσιεύθηκε στο με αριθμό 3245/30-12- 2011 ΦΕΚ Β. Από την ίδρυσή του δε και εφεξής, όπως αναφέρεται στην ως άνω υπουργική απόφαση, αναστέλλονται οι αρμοδιότητες διαχείρισης και είσπραξης των οργανισμών συλλογικής διαχείρισης, μελών του ενιαίου οργανισμού, δηλαδή των τριών ως άνω οργανισμών, για όσο χρονικό διάστημα λειτουργεί ο ενιαίος αυτός νεοσύστατος οργανισμός, με εξαίρεση μόνο τις εκκρεμείς δίκες, που έχουν ανοιχθεί με τα μέλη αυτά του οργανισμού κατά την ίδρυση του τελευταίου, οι οποίες συνεχίζονται με τους αρχικούς διαδικούς μέχρι την αμετάκλητη περάτωσή τους. Εξάλλου ο νόμος 2121/1993 στο άρθρο 55 παρ. 2 αυτού, καθιερώνει ένα τεκμήριο αναφορικά με την απόδειξη της νομιμοποίησης των οργανισμών συλλογικής διαχείρισης τόσο για την κατάρτιση συμβάσεων ή την είσπραξη αμοιβών όσο και για την δικαστική προστασία των έργων. Σύμφωνα με αυτό, τεκμαίρεται ότι οι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης νομιμοποιούνται να συμβληθούν ή να ενεργήσουν δικαστικά για όλους τους πνευματικούς δημιουργούς και για όλα τα έργα, για τους οποίους ή για τα οποία δηλώνουν εγγράφως ότι έχουν αυτή την εξουσία. Το τεκμήριο είναι μαχητό και όταν γίνεται επίκλησή του στη δίκη κατά κάποιου τρίτου που χρησιμοποιεί το έργο χωρίς άδεια του οργανισμού ή δεν καταβάλει την εύλογη αμοιβή, ο

αντίδικος αυτός μπορεί ν' αποδείξει ότι η πραγματική αλήθεια είναι διαφορετική από την τεκμαιρόμενη (βλ. ΜονΠρωτΛαμ 79/2015, Δημοσίευση ΝΟΜΟΣ). Περαιτέρω, κατά τη διάταξη του άρθρου 57 παρ. 1 του ίδιου παραπάνω νόμου «Οι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης ή προστασίας δεν μπορούν, χωρίς να συντρέχει σπουδαίος λόγος, ν' αρνηθούν σε ορισμένο δημιουργό την ανάληψη της διαχείρισης ή προστασίας εξουσιών που απορρέουν από το περιουσιακό τους δικαίωμα και είναι αντικείμενο της διαχείρισης του οργανισμού». Οι παραπάνω οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης είναι δυνατόν να διαχειρίζονται συγγενικά δικαιώματα και αλλοδαπών φορέων, δικαιούμενοι κατά το άρθρο 72 παρ. 3 του νόμου 2121/1993 να συνάπτουν συμβάσεις αμοιβαιότητας με τους αντίστοιχους οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης της αλλοδαπής. Με τις συμβάσεις αυτές οι αλλοδαποί οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης παρέχουν πληρεξουσιότητα ή μεταβιβάζουν στους ημεδαπούς οργανισμούς τα δικαιώματα που καταπιστευτικά έχουν οι πρώτοι προς το σκοπό διαχείρισής τους στην Ελλάδα (βλ. ΜονΠρωτΛαμ 79/2015, ό.π). Για την επίτευξη του σκοπού του καθορισμού και της επιδίκασης της εύλογης αμοιβής από τους οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης, μάλιστα, καταρτίζουν κατάλογο με τις αμοιβές που απαιτούν από τους χρήστες (αμοιβολόγιο), ο οποίος γνωστοποιείται στο κοινό με δημοσίευσή του στον ημερήσιο τύπο. Κατά την κατάστρωση και εφαρμογή των αμοιβολογίων τους, οι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης οφείλουν να ενεργούν χωρίς αυθαιρεσία και να μην προβαίνουν σε καταχρηστικές διακρίσεις. Ο υπολογισμός δε της απαιτούμενης αμοιβής, κατά τις συνδυασμένες διατάξεις των άρθρων 55 παρ. 1B/ 58 και 32 παρ. 1 του νόμου 2121/1993, γίνεται κατ' αρχάς, σε ποσοστό επί των ακαθαρίστων εσόδων ή εξόδων ή συνδυασμού των ακαθαρίστων εξόδων και εσόδων που πραγματοποιούνται από την επαγγελματική δραστηριότητα αυτού που εκμεταλλεύεται το έργο και προέρχονται, από την εκμετάλλευση του. Εάν, όμως, η βάση υπολογισμού της ποσοστιαίας αμοιβής είναι πρακτικά αδύνατο να προσδιορισθεί ή ελλείπουν τα μέσα ελέγχου για την εφαρμογή της ή τα έξοδα που απαιτούνται για τον υπολογισμό και τον έλεγχο είναι δυσανάλογα με την αμοιβή που πρόκειται να εισπραχθεί, αυτή μπορεί να υπολογισθεί σε ορισμένο, κατ' αποκοπή, ποσό. Σε περίπτωση διαφωνίας μεταξύ των χρηστών και των οργανισμών διαφωνίας μεταξύ των χρηστών και των οργανισμών συλλογικής διαχείρισης περί της ευλόγου αμοιβής, αυτή, καθώς και οι όροι πληρωμής της, καθορίζονται από το

4...ο φύλλο της υπ' αριθμ. ....99/2015... απόφασης του Μονομελούς
Πρωτοδικείου Νάξου (διαδικασία ασφαλιστικών μέτρων)

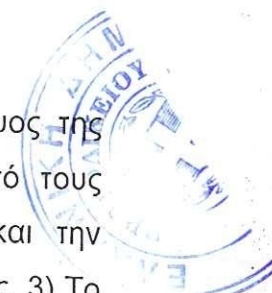
μονομελές πρωτοδικείο, κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων, ενώ οριστικά περί της αμοιβής αποφαινεται το αρμόδιο δικαστήριο, το οποίο δεν δεσμεύεται από το συντασσόμενο από τους οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης αμοιβολόγιο (βλ. ΕφΘεσ 1810/2012, Δημοσίευση ΝΟΜΟΣ, Εφθεσ 929/2010, ΕΕμπΔ 2010.997=Δημοσίευση ΝΟΜΟΣ, ΕφΑθ 915/2010, Δημοσίευση ΝΟΜΟΣ, και τις υπ' αυτών παραπομπές). Περαιτέρω, σε σχέση με τα κριτήρια βάσει των οποίων το Δικαστήριο, σε περίπτωση διαφωνίας των μερών, θέλει οδηγηθεί στον προσδιορισμό της ευλόγου αμοιβής των δικαιούχων των συγγενικών δικαιωμάτων, παρατηρητέα είναι τα ακόλουθα: Τα συναφή νομοθετικά κείμενα (νόμος 2121/1993 και νόμος 3057/2002), καθώς και οι Οδηγίες 92/100/ΕΟΚ του Συμβουλίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων της 19ης Νοεμβρίου 1992 και 2001/29/ΕΚ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου της 29ης Μαΐου 2001 (σε εφαρμογή των οποίων εκδόθηκαν οι ως άνω νόμοι, αντιστοίχως), δεν προσδιορίζουν τον ορισμό της εύλογης αμοιβής και ούτε καθορίζουν κριτήριο προς καθορισμό της. Όμως, το Δικαστήριο των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων στην υπόθεση 245/00/6.2.2003 (βλ. Αρμ 2003.1699), αποφαινόμενα επί προδικαστικού ερωτήματος του Δικαστηρίου Hoge Raad den Nederlanden, ως προς την ερμηνεία του άρθρου 8 παρ. 2 της ως άνω Οδηγίας 92/100/ΕΟΚ του Συμβουλίου, που ανέκυψε στο πλαίσιο δίκης μεταξύ των διαδίκων SENIA (ιδρύματος για την εκμετάλλευση των συγγενικών δικαιωμάτων) και NOS (ιδρύματος ολλανδικής ραδιοτηλεόρασης), με αντικείμενο τον καθορισμό της εύλογης αμοιβής, της καταβλητέας στους καλλιτέχνες ερμηνευτές ή εκτελεστές και στους παραγωγούς φωνογραφημάτων για τη ραδιοφωνική ή τηλεοπτική μετάδοση των εν λόγω φωνογραφημάτων, έκρινε ότι, ελλείπει κοινοτικού ορισμού της εύλογης αμοιβής, η έννοια αυτής πρέπει να αναλύεται από τον Εθνικό Δικαστή με τον πλέον ομοιόμορφο, κατά το δυνατόν, τρόπο στο έδαφος της Κοινότητας, «υπό το φως των στόχων της Οδηγίας 92/100, όπως αυτοί προσδιορίζονται ιδίως με τις αιτιολογικές σκέψεις της οδηγίας, ως ικανής να οδηγήσει στην επίτευξη δεούσης ισορροπίας μεταξύ του συμφέροντος των καλλιτεχνών ερμηνευτών ή εκτελεστών και των παραγωγών φωνογραφημάτων να εισπράττουν αμοιβή λόγω της ραδιοφωνικής μεταδόσεως φωνογραφήματος και του συμφέροντος των τρίτων να μπορούν να μεταδίδουν ραδιοφωνικούς το εν λόγω φωνογράφημα υπό εύλογες προϋποθέσεις» και, περαιτέρω, ότι ο εύλογος χαρακτήρας της αμοιβής αυτής «αναλύεται», ιδίως, ενόψει της αξίας της

συγκεκριμένης χρήσεως, στα πλαίσια των οικονομικών συναλλαγών». Ενόψει τούτων, ο καθορισμός του ύψους της εύλογης αμοιβής που δικαιούνται οι δικαιούχοι των συγγενικών δικαιωμάτων για τη χρησιμοποίηση των φωνογραφημάτων τους από ραδιοφωνικούς σταθμούς, πρέπει να γίνει υπό το φως των στόχων της ως άνω οδηγίας και του προστατευτικού πνεύματος των δικαιούχων συγγενικών δικαιωμάτων που διέπει το νόμο 2121/1993. Το Δικαστήριο, στην ειδικότερη αυτή περίπτωση, θα καθορίσει το ύψος της εύλογης αμοιβής, σύμφωνα με τα διδάγματα της κοινής πείρας και τους κανόνες της λογικής (βλ. ΕφΘεσ 1810/2012, ό.π., ΕφΘεσ 843/2010, Δημοσίευση ΝΟΜΟΣ, ΕφΘεσ 929/2010, ό.π., ΕφΑθ 915/2010, ό.π.). Περαιτέρω, κατά τη διάταξη του άρθρου 55 παρ. 2 εδ. α' του ως άνω νόμου, τεκμαίρεται ότι οι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης ή προστασίας έχουν την αρμοδιότητα διαχείρισης ή προστασίας όλων των έργων ή όλων των πνευματικών δημιουργών, για τα οποία δηλώνουν εγγράφως ότι έχουν μεταβιβασθεί σ' αυτούς οι σχετικές εξουσίες ή ότι καλύπτονται από την πληρεξουσιότητα. Με τη διάταξη αυτή θεσπίζεται μαχητό τεκμήριο που λειτουργεί κατ' αρχήν αποδεικτικά και αποβλέπει στη διευκόλυνση της απόδειξης, εκ μέρους των οργανισμών συλλογικής διαχείρισης δικαιωμάτων πνευματικής ιδιοκτησίας ή συγγενικών προς τούτα δικαιωμάτων, της νομιμοποίησης τους, τόσο για την κατάρτιση των σχετικών συμβάσεων και την είσπραξη των προβλεπόμενων από τον παραπάνω νόμο αμοιβών, όσο και για τη δικαστική προστασία των δικαιούχων των δικαιωμάτων αυτών, ενισχύοντας έτσι σημαντικά την έναντι των χρηστών θέση των οργανισμών συλλογικής διαχείρισης, η οποία υπό το προϊσχύον δίκαιο ήταν ιδιαίτερα ασθενής, με εντεύθεν συνέπεια τη μαζική προσβολή των δικαιωμάτων πνευματικής ιδιοκτησίας και των συγγενικών δικαιωμάτων (βλ. ΕφΘεσ 929/2010, Δημοσίευση ΝΟΜΟΣ, Μ.Θ. Μαρίνου, Πνευματική Ιδιοκτησία, δεύτερη έκδοση, αριθ. 750 και 751, σ. 379, Δ. Καλλίνικου, Πνευματική Ιδιοκτησία και Συγγενικά Δικαιώματα, δεύτερη έκδοση, σ. 275 και 276). Από την παραπάνω, όμως, διάταξη και ιδίως από την περιεχόμενη σ' αυτή φράση "όλων των έργων", για τα οποία δηλώνουν εγγράφως ότι έχουν μεταβιβασθεί σ' αυτούς οι σχετικές εξουσίες ή ότι καλύπτονται από την πληρεξουσιότητα, δεν μπορεί να συναχθεί το συμπέρασμα ότι ο νόμος απαιτεί, για το ορισμένο της σχετικής αγωγής των ημεδαπών οργανισμών συλλογικής διαχείρισης, την εξαντλητική και δη την ονομαστική αναφορά στο δικόγραφο της όλων των δικαιούχων

5...ο φύλλο της υπ' αριθμ. ....92/2015. απόφασης του Μονομελούς
Πρωτοδικείου Νάξου (διαδικασία ασφαλιστικών μέτρων)

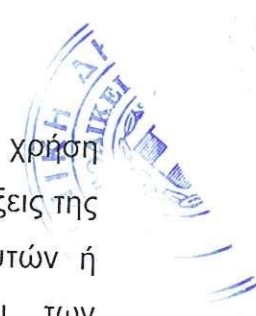
(ημεδαπών ή αλλοδαπών) συγγενικών δικαιωμάτων που οι οργανισμοί αυτοί εκπροσωπούν και όλων των έργων τους, για τα οποία τους έχουν μεταβιβασθεί οι σχετικές εξουσίες, καθώς και των αντίστοιχων αλλοδαπών οργανισμών, στους οποίους ανήκουν οι αλλοδαποί δικαιούχοι ή των επί μέρους στοιχείων και λεπτομερειών, των σχετιζόμενων με τις συμβάσεις αμοιβαιότητας, που οι ενάγοντες ημεδαποί οργανισμοί έχουν συνάψει με τους ομοειδείς αλλοδαπούς, αφού κάτι τέτοιο θα αντέβαινε στο πνεύμα της ολότητας των διατάξεων του νόμου 2121/1993, δημιουργώντας νέες δυσχέρειες στη δικαστική κυρίως διεκδίκηση της προστασίας των εν λόγω δικαιωμάτων και της είσπραξης των προβλεπόμενων από το νόμο αυτό αμοιβών, μεταξύ των οποίων συγκαταλέγεται και η ενιαία εύλογη αμοιβή και αποδυναμώνοντας έτσι σε σημαντικό βαθμό τον επιδιωκόμενο από την προαναφερόμενη διάταξη στόχο. Κατά συνέπεια, πρέπει να γίνει δεκτό ότι το εισαγόμενο από τη διάταξη αυτή μαχητό τεκμήριο λειτουργεί όχι μόνο αποδεικτικά αλλά και νομιμοποιητικά και επομένως, κατά την αληθή έννοια της εν λόγω διάταξης, αρκεί, για το ορισμένο και παραδεκτό της σχετικής αγωγής των οργανισμών συλλογικής διαχείρισης, η αναφορά στο δικόγραφο της ότι αυτοί εκπροσωπούν το σύνολο της ενδιαφερόμενης κατηγορίας δικαιούχων συγγενικών δικαιωμάτων (ημεδαπών ή αλλοδαπών) και του έργου αυτών καθώς και το πολύ, η δειγματοληπτική αναφορά αυτών και δεν απαιτείται η εξαντλητική αναφορά του συνόλου των προεκτεθέντων στοιχείων, μη απαιτούμενης ούτε της διευκρίνισης της επί μέρους σχέσης που συνδέει τους τελευταίους με τον κάθε αλλοδαπό δικαιούχο, για τον οποίο αξιώνουν την καταβολή της επίδικης εύλογης αμοιβής, αφού, σύμφωνα με της διάταξη του εδ. β' του προαναφερόμενου άρθρου του νόμου 2121/1993, οι ενάγοντες οργανισμοί νομιμοποιούνται και μπορούν πάντα να ενεργούν, δικαστικώς ή εξωδίκως, στο δικό τους και μόνο όνομα, χωρίς να χρειάζεται, επομένως, να διευκρινίζουν κάθε φορά την ειδικότερη σχέση που τους συνδέει με τον καθένα από τους δικαιούχους (ημεδαπούς ή αλλοδαπούς). Υπέρ της παραπάνω άποψης, που δέχεται ως ορθή και το παρόν Δικαστήριο, συνηγορούν, άλλωστε και τα ακόλουθα: 1) Το γεγονός ότι η διαχείριση και η προστασία του συγγενικού δικαιώματος, του αφορώντας στη διεκδίκηση και στην είσπραξη της προβλεπόμενης από τη διάταξη του άρθρου 49 του νόμου 2121/1993 εύλογης αμοιβής, ανατίθεται υποχρεωτικά από το νόμο αυτό σε οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης και δεν μπορεί να ασκηθεί ατομικά από

τους δικαιούχους του εν λόγω δικαιώματος. 2) Το γεγονός ότι το ύψος της εύλογης αμοιβής αλλά βέβαια και η υποχρέωση καταβολής της από τους χρήστες, σε καμιά περίπτωση δεν συναρτάται προς τον αριθμό και την ταυτότητα των μελών των εναγόντων οργανισμών συλλογικής διαχείρισης. 3) Το ότι στην αμέσως επόμενη παρ. 3 του ίδιου ως άνω άρθρου 55, ο νόμος 2121/1993 αρκείται, για την πληρότητα και το παραδεκτό του δικογράφου της σχετικής αγωγής των εν λόγω οργανισμών, στη δειγματοληπτική αναφορά των έργων που έγιναν αντικείμενο εκμετάλλευσης από τους εκάστοτε εναγόμενους χρήστες και δεν απαιτεί την πλήρη και εξαντλητική απαρίθμηση των έργων αυτών και πολύ περισσότερο την ονομαστική αναφορά των παραγωγών των υλικών φορέων, στους οποίους αυτά έχουν εγγραφεί. 4) Το ότι το εισαγόμενο, κατά τα παραπάνω, τεκμήριο είναι, όπως προελέχθη, μαχητό και ο χρήστης, στα πλαίσια της νόμιμης άμυνας του, μπορεί να το ανατρέψει, αφού από τον προαναφερόμενο νόμο προβλέπεται: α) υποχρέωση του οργανισμού συλλογικής διαχείρισης να διαπραγματεύεται με τους χρήστες και να προβάλλει τις σχετικές με τις αμοιβές των μελών του αξιώσεις του, σε περίπτωση δε διαφωνίας τους να προσφεύγει στο μονομελές πρωτοδικείο, για τον, κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων, προσωρινό καθορισμό της επίδικης εύλογης αμοιβής ή στο καθ' ύλην αρμόδιο δικαστήριο, για τον, κατά την τακτική διαδικασία, οριστικό καθορισμό της αμοιβής αυτής (βλ. άρθρο 49 παρ. 1 εδ. γ', δ' και ε' του νόμου 2121/1993), με επακόλουθο οι χρήστες να έχουν τη δυνατότητα και την απαιτούμενη άνεση χρόνου, να πληροφορηθούν οτιδήποτε σχετίζεται με τα μέλη ή τα έργα των μελών του οργανισμού ή με τους αντίστοιχους αλλοδαπούς οργανισμούς και τα μέλη τους, που αυτός αντιπροσωπεύει στην ημεδαπή ή ακόμα και με τις σχετικές συμβάσεις αμοιβαιότητας και εν γένει να διαπιστώνουν αν το ως άνω τεκμήριο ανταποκρίνεται ή μη στην αλήθεια, β) υποχρέωση του οργανισμού συλλογικής διαχείρισης και προστασίας συγγενικών δικαιωμάτων, σε περίπτωση που αμφισβητηθεί από δικαιούχο ότι ορισμένο έργο, στη σύμβαση που καταρτίστηκε με το χρήστη, ανήκε στην αρμοδιότητα του, να συντρέξει με κάθε τρόπο τον αντισυμβαλλόμενο του χρήστη (βλ. άρθρο 55 παρ. 4 του νόμου 2121/1993), παρέχοντας του, μεταξύ των άλλων, πληροφορίες ή οτιδήποτε άλλο, σχετικό με τα μέλη του και τα έργα αυτών, καθώς και να παρέμβει στη σχετική δίκη, γ) αν ο πιο πάνω οργανισμός δηλώσει ψευδώς ότι έχει την εξουσία να διαχειρίζεται

6...ο φύλλο της υπ' αριθμ. ...92/2015... απόφασης του Μονομελούς
Πρωτοδικείου Νάξου (διαδικασία ασφαλιστικών μέτρων)

ορισμένα έργα ή να αντιπροσωπεύει ορισμένους καλλιτέχνες ή παραγωγούς, εκτός από τις ποινικές ευθύνες, οφείλει να αποζημιώσει τον αντισυμβαλλόμενο του χρήστη (βλ. άρθρο 55 παρ. 4 εδ. β' του νόμου 2121/1993) και 5) το γεγονός ότι η τακτική αγωγή του άρθρου 49 παρ. 1 εδ. ε' του ίδιου ως άνω νόμου προσομοιάζει, ως προς τη νομιμοποίηση, με τις συλλογικές αγωγές (όπως με την αγωγή του άρθρου 10 παρ. 1, 8 και 9 του νόμου 2251/1994 για την προστασία των καταναλωτών και του άρθρου 10 παρ. 1 του νόμου 146/1914 "περί αθεμίτου ανταγωνισμού" ή ακόμα και με εκείνη του άρθρου 669 του ΚΠολΔ), τις οποίες νομιμοποιούνται να ασκήσουν όχι πλέον μεμονωμένα άτομα αλλά συλλογικοί φορείς, όπως διάφορα σωματεία ή άλλες ενώσεις προσώπων που έχουν συσταθεί και αποβλέπουν στην προστασία συγκεκριμένων συλλογικών συμφερόντων, χωρίς να είναι αναγκαία η αναφορά όλων των μελών του εκάστοτε ενάγοντος συλλογικού φορέα, για το ορισμένο και παραδεκτό της αγωγής τούτου (βλ. Μ. Θ. Μαρίνου, Πνευματική ιδιοκτησία, έκδοση δεύτερη, σ. 379, Καλλίνικου, Πνευματική ιδιοκτησία και Συγγενικά δικαιώματα, έκδοση δεύτερη, σ. 268, 275, 276, Μαθθία, Μελετήματα Ιδιωτικού Δικαίου, έκδοση 1997, κεφ. 22 και 23, σ. 239 και 251, Α. Πουλιάδη, Συλλογική Αγωγή και Δίκαιο Καταναλωτών, έκδοση 1990, σ. 13 επ., του ίδιου, Η Συλλογική Αγωγή των Ενώσεων Καταναλωτών στο Ελληνικό Δίκαιο. ΕΛΛΔνη 33.485 επ., ΕφΘεσ 929/2010, ό.π., ΕφΑθ 472/2009, Δημοσίευση ΝΟΜΟΣ, ΕφΑθ 2187/2008, Δημοσίευση ΝΟΜΟΣ, ΕφΑθ 6265/2004, ΔΕΕ 2005.425). Περαιτέρω, είναι δυνατόν οι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης να διαχειρίζονται συγγενικά δικαιώματα, όχι μόνο ελλήνων φορέων, αλλά και αλλοδαπών. Για τον σκοπό αυτόν δικαιούνται, σύμφωνα με τη διάταξη του άρθρου 72 παρ. 3 του νόμου 2121/1993, να συνάπτουν συμβάσεις αμοιβαιότητας μεταξύ αυτών και των αντίστοιχων οργανισμών συλλογικής διαχείρισης της αλλοδαπής. Με τις συμβάσεις αυτές, οι αλλοδαποί οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης παρέχουν πληρεξουσιότητα ή μεταβιβάζουν στους ημεδαπούς οργανισμούς τα δικαιώματα που έχουν οι πρώτοι προς τον σκοπό της διαχείρισης τους στην Ελλάδα (βλ. Μ. Θ. Μαρίνο, Πνευματική ιδιοκτησία, ό.π., σ. 302-303). Πλέον αυτού όμως, οι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης συγγενικών δικαιωμάτων νομιμοποιούνται να προβαίνουν σε διαπραγμάτευση, είσπραξη, διεκδίκηση και διανομή της εύλογης αμοιβής που δικαιούνται και οι αντίστοιχοι προς τους ημεδαπούς, αλλοδαποί δικαιούχοι συγγενικών δικαιωμάτων, δηλαδή οι αλλοδαποί εκτελεστές, μουσικοί,

ερμηνευτές, τραγουδιστές και παραγωγοί υλικών φορέων ήχου, για τη χρήση του καλλιτεχνικού ρεπερτορίου τους στην ημεδαπή, και με βάση τις διατάξεις της Διεθνούς Σύμβασης της Ρώμης «περί της προστασίας των ερμηνευτών ή εκτελεστών καλλιτεχνών, των παραγωγών φωνογραφήματων και των οργανισμών ραδιοτηλεόρασης», η οποία κυρώθηκε με το νόμο 2054/1992 και αποτελεί, πλέον αναπόσπαστο μέρος του εσωτερικού μας δικαίου. Η σύμβαση αυτή: α) εξομοιώνει τους αλλοδαπούς με τους ημεδαπούς δικαιούχους συγγενικών δικαιωμάτων, παραχωρώντας στους πρώτους την «εθνική μεταχείριση», δηλαδή τη μεταχείριση που το ημεδαπό δίκαιο επιφυλάσσει στους ημεδαπούς δικαιούχους των δικαιωμάτων αυτών (βλ. τα άρθρα 2, 4 και 5 § 1 του νόμου 2054/1992) και β) παρέχει την «εθνική μεταχείριση» ακόμα και σε αλλοδαπούς ερμηνευτές ή εκτελεστές καλλιτέχνες ή παραγωγούς φωνογραφήματων, μη προερχόμενους από συμβαλλόμενο με την προαναφερόμενη διεθνή σύμβαση κράτος, εφόσον η πρώτη έκδοση ενός φωνογραφήματος, έλαβε μεν χώρα στο μη συμβαλλόμενο αυτό κράτος, πλην όμως αυτό, εντός το αργότερο τριάντα ημερών από την αρχική έκδοση και δημοσίευσή του, παρουσιάσθηκε στο κοινό και δημοσιεύθηκε και στην Ελλάδα, ως συμβαλλόμενη, όπως προαναφέρθηκε, με την παραπάνω διεθνή σύμβαση χώρα (βλ. το άρθρο 5 παρ. 2 του νόμου 2054/1992), γεγονός που έχει ως συνέπεια όλα σχεδόν τα αλλοδαπής προέλευσης μουσικά έργα να καλύπτονται από την προστασία που παρέχει η Διεθνής Σύμβαση της Ρώμης και συνακόλουθα και το ελληνικό δίκαιο, ακόμα και αν τα έργα αυτά προέρχονται από μη συμβαλλόμενο κράτος, όπως, μεταξύ άλλων, είναι και οι Η.Π.Α., αφού λόγω της ραγδαίας εξέλιξης και τελειότητας των σύγχρονων μέσων επικοινωνίας, τα μουσικά έργα και ιδίως εκείνα που προέρχονται από τις μουσικά αναπτυγμένες χώρες, επιτυγχάνουν, κατά τα διδάγματα της κοινής πείρας, την ταχεία και οπωσδήποτε την πριν από την πάροδο της τριακονθήμερης προθεσμίας δημοσίευση και παρουσίαση τους, ιδιαίτερα στις χώρες της αναπτυγμένης μουσικά Ευρώπης, συμπεριλαμβανομένης ασφαλώς και της Ελλάδας (βλ. ΕφΘεσ 929/2010, ό.π., ΕφΘεσ 2187/2008, Δημοσίευση ΝΟΜΟΣ, ΜονΠρωτΘεσ 2912/2006, ΜονΠρωτΘεσ 35356/2005, ΜονΠρωτΑθ 418/2004, αδημοσίευτες). Πλέον αυτού όμως, οι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης συγγενικών δικαιωμάτων νομιμοποιούνται να προβαίνουν σε διαπραγμάτευση, είσπραξη, διεκδίκηση και διανομή της εύλογης αμοιβής που

δικαιούνται και οι αντίστοιχοι προς τους ημεδαπούς, αλλοδαποί δικαιούχοι συγγενικών δικαιωμάτων, δηλαδή οι αλλοδαποί εκτελεστές, μουσικοί, ερμηνευτές, τραγουδιστές και παραγωγοί υλικών φορέων ήχου, για τη χρήση του καλλιτεχνικού ρεπερτορίου τους στην ημεδαπή, και με βάση τις διατάξεις της Διεθνούς Σύμβασης της Ρώμης «περί της προστασίας των ερμηνευτών ή εκτελεστών καλλιτεχνών, των παραγωγών φωνογραφημάτων και των οργανισμών ραδιοτηλεόρασης», η οποία κυρώθηκε με το νόμο 2054/1992 και αποτελεί, πλέον αναπόσπαστο μέρος του εσωτερικού μας δικαίου. Η σύμβαση αυτή: α) εξομοιώνει τους αλλοδαπούς με τους ημεδαπούς δικαιούχους συγγενικών δικαιωμάτων, παραχωρώντας στους πρώτους την «εθνική μεταχείριση», δηλαδή τη μεταχείριση που το ημεδαπό δίκαιο επιφυλάσσει στους ημεδαπούς δικαιούχους των δικαιωμάτων αυτών (βλ. τα άρθρα 2, 4 και 5 § 1 του νόμου 2054/1992) και β) παρέχει την «εθνική μεταχείριση» ακόμα και σε αλλοδαπούς ερμηνευτές ή εκτελεστές καλλιτέχνες ή παραγωγούς φωνογραφημάτων, μη προερχόμενους από συμβαλλόμενο με την προαναφερόμενη διεθνή σύμβαση κράτος, εφόσον η πρώτη έκδοση ενός φωνογραφήματος, έλαβε μεν χώρα στο μη συμβαλλόμενο αυτό κράτος, πλην όμως αυτό, εντός το αργότερο τριάντα ημερών από την αρχική έκδοση και δημοσίευση του, παρουσιάσθηκε στο κοινό και δημοσιεύθηκε και στην Ελλάδα, ως συμβαλλόμενη, όπως προαναφέρθηκε, με την παραπάνω διεθνή σύμβαση χώρα (βλ. το άρθρο 5 παρ. 2 του νόμου 2054/1992), γεγονός που έχει ως συνέπεια όλα σχεδόν τα αλλοδαπής προέλευσης μουσικά έργα να καλύπτονται από την προστασία που παρέχει η Διεθνής Σύμβαση της Ρώμης και συνακόλουθα και το ελληνικό δίκαιο, ακόμα και αν τα έργα αυτά προέρχονται από μη συμβαλλόμενο κράτος, όπως, μεταξύ άλλων, είναι και οι Η.Π.Α., αφού λόγω της ραγδαίας εξέλιξης και τελειότητας των σύγχρονων μέσων επικοινωνίας, τα μουσικά έργα και ιδίως εκείνα που προέρχονται από τις μουσικά αναπτυγμένες χώρες, επιτυγχάνουν, κατά τα διδάγματα της κοινής πείρας, την ταχεία και οπωσδήποτε την πριν από την πάροδο της τριακονθήμερης προθεσμίας δημοσίευση και παρουσίαση τους, ιδιαίτερα στις χώρες της αναπτυγμένης μουσικά Ευρώπης, συμπεριλαμβανομένης ασφαλώς και της Ελλάδας (βλ. ΕφΘεσ 929/2010, ό.π., ΕφΘεσ 2187/2008, Δημοσίευση ΝΟΜΟΣ, ΜονΠρωτΘεσ 2912/2006, ΜονΠρωτΘεσ 35356/2005, ΜονΠρωτΑθ 418/2004, αδημοσίευτες).

Στην προκειμένη περίπτωση η αιτούσα, με την υπό κρίση αίτησή της, εκθέτει ότι είναι οργανισμός συλλογικής διαχείρισης και προστασίας συγγενικών δικαιωμάτων, που έχει συσταθεί, κατά τη διάταξη του άρθρου 54 παρ. 4 του νόμου 2121/1993, με το από 28-9-2011 ιδιωτικό συμφωνητικό (εταιρικό), το οποίο δημοσιεύθηκε νόμιμα στα βιβλία εταιριών του Πρωτοδικείου Αθηνών με αύξοντα αριθμό 15616/66-10-2011 και ότι μέλη της είναι : α) Η αστική μη κερδοσκοπική εταιρία με την επωνυμία «GRAMMO-Οργανισμός Συλλογικής Διαχείρισης και Προστασίας των δικαιωμάτων των παραγωγών υλικών φορέων ήχου ή ήχου και εικόνας» με το διακριτικό τίτλο «GRAMMO», που εδρεύει στην Αθήνα του Νομού Αττικής και την οποία έχουν συστήσει οι εταιρίες παραγωγής υλικών φορέων ήχου ή ήχου και εικόνας, β) ο αστικός μη κερδοσκοπικός συνεταιρισμός περιορισμένης ευθύνης με την επωνυμία «ΕΡΑΤΩ-Οργανισμός Συλλογικής Διαχείρισης δικαιωμάτων τραγουδιστών-ερμηνευτών» με το διακριτικό τίτλο «ΕΡΑΤΩ», που εδρεύει στην Αθήνα του Νομού Αττικής, τον οποίο έχουν συστήσει οι έλληνες τραγουδιστές και γ) ο αστικός μη κερδοσκοπικός συνεταιρισμός περιορισμένης ευθύνης με την επωνυμία «ΑΠΟΛΛΩΝ-Οργανισμός Συλλογικής Διαχείρισης δικαιωμάτων Ελλήνων μουσικών Συν. Π. ε.», με το διακριτικό τίτλο «ΑΠΟΛΛΩΝ», που εδρεύει στην Αθήνα του Νομού Αττικής και τον οποίον έχουν συστήσει οι έλληνες μουσικοί, με τις προβλεπόμενες από τον ως άνω νόμο αρμοδιότητες και υποχρεώσεις, μία από τις οποίες είναι η, σύμφωνα με τη διάταξη του άρθρου 49 του ίδιου νόμου, είσπραξη και διανομή της εύλογης αμοιβής αυτής. Ότι επιπροσθέτως η ίδια έχει συνάψει με αντίστοιχους οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης της αλλοδαπής, μεταξύ των οποίων περιλαμβάνονται και οι αναφερόμενες στο δικόγραφο της αίτησης συμβάσεις αμοιβαιότητας, δυνάμει των οποίων νομιμοποιείται στη διαπραγμάτευση, διεκδίκηση, είσπραξη και διανομή της εύλογης αμοιβής, που δικαιούνται και οι αντίστοιχοι αλλοδαποί δικαιούχοι, (μουσικοί, τραγουδιστές, ερμηνευτές, παραγωγοί), για τη χρήση του ρεπερτορίου στην Ελλάδα. Ότι για τους παραπάνω λόγους συντάχθηκε, σύμφωνα με τη διάταξη του άρθρου 56 παρ. 3 του νόμου 2121/1993, το αναφερόμενο στην αίτηση αμοιβολόγιο, το οποίο γνωστοποιήθηκε στο κοινό με τη δημοσίευσή του στις τρεις (3) αναφερόμενες στην αίτηση εφημερίδες και κλήθηκαν οι χρήστες δημόσιας εκτέλεσης των υλικών φορέων ήχου με ελληνικό και αλλοδαπό μουσικό ρεπερτόριο, μεταξύ των οποίων και οι καθών η αίτηση, στην εκμετάλλευση των

8ο φύλλο της υπ' αριθμ. 92/2015 απόφασης του Μονομελούς Πρωτοδικείου Νάξου (διαδικασία ασφαλιστικών μέτρων)

οποίων ανήκουν ειδικότερα του πρώτου καθού η αίτηση το κλαμπ με τον διακριτικό τίτλο της τρίτης των καθών η αίτηση το μπαρ με τον διακριτικό τίτλο του τέταρτου των καθών η αίτηση το καφέ-μπαρ με τον διακριτικό τίτλο του πέμπτου των καθών η αίτηση το κλαμπ με τον διακριτικό τίτλο και του έκτου των καθών η αίτηση το καφέ-μπαρ με τον διακριτικό τίτλο που βρίσκονται στην του επιχειρήσεις που λειτουργούσαν και λειτουργούν καθημερινά τουλάχιστον έξι (6) μήνες τον χρόνο και κατά τη διάρκεια των επιδίκων ετών 2009, 2010, 2011, 2012 και 2013, μεταδίδοντας μέσω ηχητικών εγκαταστάσεων ηχογραφημένη μουσική, χρήση για την οποία ουδέποτε κατέβαλαν την εύλογη αμοιβή του άρθρου 49 παρ. 1 του νόμου 2121/1993. Περαιτέρω, η αιτούσα αναφέρει τα ονόματα των ημεδαπών δικαιούχων (μουσικών, τραγουδιστών και παραγωγών υλικών φορέων ήχου), που της έχουν αναθέσει τη διαχείριση και προστασία του περιουσιακού τους δικαιώματος επί όλων των έργων τους. Ακόμη, αναφέρει οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης της αλλοδαπής, με τους οποίους έχει συνάψει συμβάσεις αμοιβαιότητας για την είσπραξη και διανομή της εύλογης αμοιβής των αλλοδαπών καλλιτεχνών. Στη συνέχεια ενδεικτικά αναφέρονται τα έργα - μουσική και τραγούδια- από το χρησιμοποιημένο καθημερινά από τους καθών η αίτηση αλλοδαπό και ελληνικό μουσικό ρεπερτόριο και ότι της έχουν μεταβιβάσει τη σχετική εξουσία για τα έτη 2009, 2010, 2011, 2012 και 2013. Ζητεί δε επικαλούμενη επείγουσα περίπτωση για τη λήψη των αιτούμενων ασφαλιστικών μέτρων : α) να καθοριστεί το ύψος της εύλογης και ενιαίας αμοιβής για τους υλικούς φορείς ήχου, που χρησιμοποίησαν οι καθών η αίτηση κατά τα έτη 2009, 2010, 2011, 2012 και 2013, μεταδίδοντας αλλοδαπό και ελληνικό μουσικό ρεπερτόριο, που προστατεύεται από την ίδια με τους ανωτέρω τρόπους, στο ποσό των 1.500,00 ευρώ κατ' έτος, πλέον νομίμου Φ.Π.Α., ήτοι συνολικά στο ποσό των 7.500,00 ευρώ, πλέον νομίμου Φ.Π.Α. , ο οποίος ανέρχεται σε 23%, β) να υποχρεωθούν οι καθών να καταβάλλουν σ' αυτήν (αιτούσα) προσωρινά το ήμισυ των ως άνω αιτουμένων και οφειλομένων ποσών, με τον νόμιμο τόκο από την 1-1-2010 για την εύλογη αμοιβή του έτους 2009, από την 1-1-2011 για την εύλογη αμοιβή του έτους 2010, από την 1-1-2012 για την εύλογη αμοιβή του έτους 2011, από την 1-1-2013 για την εύλογη αμοιβή του έτους 2012 και από την 1-1-2014 για την εύλογη αμοιβή του έτους 2013, άλλως επικουρικώς με τον νόμιμο τόκο από την επίδοση της αίτησης και

να καταδικαστούν οι καθών η αίτηση στην καταβολή των δικαστικών της εξόδων. Με το παραπάνω περιεχόμενο, δηλαδή αφορώντας τον καθορισμό της εύλογης αμοιβής για ερμηνευτές, εκτελεστές, καλλιτέχνες και παραγωγούς υλικών φορέων ήχου καθώς και την καταβολή αυτής στον οργανισμό συλλογικής διαχείρισης των σχετικών δικαιωμάτων, λόγω διαφωνίας μεταξύ της τελευταίας, που νομιμοποιείται προς διαπραγμάτευση, διεκδίκηση, είσπραξη και διανομή της εύλογης αυτής αμοιβής, από τη μία πλευρά, και των χρηστών που προέβησαν σε δημόσια εκτέλεση των οικείων υλικών φορέων ήχου από την άλλη, αναφορικά με την υποχρέωση και το ύψος της εν λόγω αμοιβής, η υπό κρίση αίτηση, σύμφωνα με όσα στις προηγηθείσες νομικές σκέψεις της παρούσας αναφέρονται, παραδεκτά και αρμόδια εισάγεται για να συζητηθεί ενώπιον του Δικαστηρίου αυτού (βλ. τη διάταξη του άρθρου 49 παρ. 1 εδ. γ του νόμου 2121/1993, όπως αυτό ισχύει μετά την τροποποίηση του με το άρθρο 81 του νόμου 3057/2002 (ΦΕΚ Α 239/10-10-2002), κατά την προκείμενη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων (βλ. άρθρα 686 επ. του ΚΠολΔ). Περαιτέρω, η υπό κρίση αίτηση είναι ορισμένη, περιέχουσα όλα τα απαιτούμενα από τη διάταξη του άρθρου 216 παρ. 1 του ΚΠολΔ στοιχεία το ορισμένο αυτής και νόμιμη, στηριζόμενη στις διατάξεις των άρθρων 32 παρ. 1, 49 παρ. 1 και 3, 54, 55, 56 παρ. 1, 3 εδ. ε' επ. και 4 του νόμου 2121/1993, του νόμου 2054/1992, με τον οποίο κυρώθηκε στην Ελλάδα η Σύμβαση της Ρώμης της 26-10-1961 καθώς και σε εκείνες των άρθρων 682 επ., 728 παρ 1 περ. ζ', 176 και 191 παρ. 2 του ΚΠολΔ, κατά την ορθότερη άποψη, που ακολουθεί το παρόν Δικαστήριο (βλ. ΜονΠρωτΘεσ 11602/2014, αδημοσίευτη, ΜονΠρωτΘεσ 11989/2012, ΜονΠρωτΚοζ 284/2011, ΜονΠρωτΘεσ 9564/2010, Δημοσίευση ΝΟΜΟΣ, contra ΜονΠρωτΚεφ 5/2014 και ΜονΠρωτΚεφ 116/2013, Δημοσίευση ΝΟΜΟΣ με τις οποίες κρίθηκε ως μη νόμιμο το αίτημα να υποχρεωθεί η καθής η αίτηση να καταβάλλει προσωρινά το ήμισυ των αιτούμενων ποσών, διότι η προσωρινή επιδίκαση της εύλογης αμοιβής στον ενιαίο οργανισμό συλλογικής διαχείρισης δεν περιλαμβάνεται στις περιοριστικά αναφερόμενες στη διάταξη του άρθρου 728 παρ 1 του ΚΠολΔ περιπτώσεις κατά τις οποίες επιτρέπεται το δικαστήριο να επιδικάσει προσωρινά ως ασφαλιστικό μέτρο κάποια απαίτηση ούτε ειδικότερα περιλαμβάνεται στην περίπτωση ζ' της εν λόγω διάταξης, με την οποία προβλέπεται η προσωρινή επιδίκαση απαίτησης, που ορίζεται από τις διατάξεις του ουσιαστικού δικαίου, καθόσον με την προεκτεθείσα διάταξη του άρθρου 49

9...ο φύλλο της υπ' αριθμ. ....92/2015... απόφασης του Μονομελούς
Πρωτοδικείου Νάξου (διαδικασία ασφαλιστικών μέτρων)

του νόμου 2121/1993 προβλέπεται η δυνατότητα καθορισμού από το Δικαστήριο της εύλογης αμοιβής και όχι η προσωρινή επιδίκαση της), απορριπτόμενων των περί του αντιθέτου ισχυρισμών των καθών η αίτηση. Αντίθετα, μη νόμιμο είναι το παρεπόμενο αίτημα περί καταβολής τόκων υπερημερίας για χρονικό διάστημα προγενέστερο της επίδοσης της αίτησης, καθώς δεν επικαλείται η αιτούσα όχληση των καθών για την καταβολή των ποσών, ενώ όσον αφορά το ποσό που αντιστοιχεί στον νόμιμο Φ.Π.Α, η περί τοκοδοσίας υποχρέωση γεννάται από τη στιγμή της καταβολής της εύλογης αμοιβής και εκδόσεως της σχετικής προς τούτο απόδειξης από τους αιτούντες (βλ. ΑΠ 80/1999, αδημοσίευτη στον νομικό τύπο, ΕφΑθ 8884/2003 ΕλλΔνη 45.1102, ΕφΑθ 9411/2000, αδημοσίευτη, ΜονΠρωτΛαμ 79/2015, ό.π.). Επομένως, νόμιμο είναι το επικουρικό αίτημα περί επιδίκασης τόκων από την επίδοση της αίτησης, στηριζόμενο στη διάταξη του άρθρου 346 του ΑΚ. Πρέπει, επομένως η αίτηση, κατά το μέρος που κρίθηκε νόμιμη, να ερευνηθεί περαιτέρω και από ουσιαστική άποψη.

Από την εκτίμηση των ενόρκων καταθέσεων των μαρτύρων απόδειξης και ανταπόδειξης (ενός από κάθε διάδικη πλευρά), που εξετάστηκαν με επιμέλεια των διαδίκων νόμιμα στο ακροατήριο αυτού του Δικαστηρίου, όλων των εγγράφων, που νόμιμα επικαλούνται και προσκομίζουν οι διάδικοι καθώς και από τα διδάγματα της κοινής πείρας, που λαμβάνονται υπόψη αυτεπαγγέλτως από το Δικαστήριο (άρθρο 336 παρ. 4 του ΚΠολΔ), πιθανολογήθηκαν, κατά την κρίση αυτού του Δικαστηρίου, τα ακόλουθα πραγματικά περιστατικά για την υπόθεση αυτή : Η αιτούσα είναι οργανισμός συλλογικής διαχείρισης και προστασίας συγγενικών δικαιωμάτων, που έχει συσταθεί, κατά τη διάταξη του άρθρου 54 παρ. 4 του νόμου 2121/1993. Αυτή ιδρύθηκε με το από 28-9-2011 ιδιωτικό συμφωνητικό (εταιρικό), το οποίο δημοσιεύθηκε νόμιμα στα βιβλία εταιριών του Πρωτοδικείου Αθηνών με αύξοντα αριθμό 15616/6-10-2011 και έχει τη νομική μορφή της αστικής μη κερδοσκοπικής εταιρίας με νομική προσωπικότητα. Μόνοι εταίροι της αιτούσας, όπως προκύπτει εκ του καταστατικού της, είναι οι αναφερόμενοι παρακάτω οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης, οι οποίοι, προ της ιδρύσεώς της, ήταν οι μόνοι αντιπροσωπευτικοί οργανισμοί στην Ελληνική Επικράτεια, που λειτουργούσαν με έγκριση του Υπουργού Πολιτισμού και από κοινού διαχειρίζονταν και εισέπρατταν το επίδικο δικαίωμα της εύλογης και ενιαίας αμοιβής του άρθρου 49 παρ 1 του νόμου 2121/1993. Τούτο άλλωστε πιστοποιείται εκ της οικείας με αριθμό πρωτ.

16237/31-1-2011 βεβαίωσης του Οργανισμού Πνευματικής Ιδιοκτησίας (Ο.Π.Ι.) Συνεπώς, οι ακόλουθοι οργανισμοί και μόνοι εταίροι της αιτούσας ήταν μέχρι την ίδρυσή της οι μόνοι εντός της Ελληνικής Επικράτειας που είχαν την υποχρέωση και την αρμοδιότητα εισπράξεως και διανομής της εύλογης αμοιβής του άρθρου 49 παρ. 1 του νόμου 2121/1993 για τη χρήση εντός της Ελληνικής Επικράτειας οποιουδήποτε υλικού φορέα ήχου, που έχει νομίμως παραχθεί και φέρει τις εγγεγραμμένες εκτελέσεις και ερμηνείες των ερμηνευτών-εκτελεστών, ήτοι νομιμοποιούνταν να αιτηθούν τον καθορισμό και την είσπραξη της εύλογης αμοιβής για τη χρήση του μουσικού ρεπερτορίου εντός της Ελληνικής Επικράτειας. Ειδικότερα, οι εταίροι της αιτούσας είναι οι ακόλουθοι : α) Η αστική μη κερδοσκοπική εταιρία με την επωνυμία «GRAMMO-Οργανισμός Συλλογικής Διαχείρισης και Προστασίας των δικαιωμάτων των παραγωγών υλικών φορέων ήχου ή ήχου και εικόνας» με το διακριτικό τίτλο «GRAMMO», που εδρεύει στην Αθήνα του Νομού Αττικής, και την οποία έχουν συστήσει οι εταιρίες παραγωγής υλικών φορέων ήχου ή ήχου και εικόνας. Το καταστατικό του δημοσιεύθηκε νόμιμα στα τηρούμενα βιβλία του Πρωτοδικείου Αθηνών με αύξοντα αριθμό 13252/27-7-1994 και εγκρίθηκε η λειτουργία του ως ο νόμος ορίζει με τη με αριθμό 9528/22-2-1995 απόφαση του Υπουργού Πολιτισμού, όπως αυτή αντικαταστάθηκε με τη με αριθμό 11084/5-12-1997 απόφαση του Υπουργού Πολιτισμού (ΦΕΚ Β' 1164/1997). β) Ο αστικός μη κερδοσκοπικός συνεταιρισμός περιορισμένης ευθύνης με την επωνυμία «ΕΡΑΤΩ-Οργανισμός Συλλογικής Διαχείρισης δικαιωμάτων τραγουδιστών-ερμηνευτών» με το διακριτικό τίτλο «ΕΡΑΤΩ», που εδρεύει στην Αθήνα του Νομού Αττικής, τον οποίο έχουν συστήσει οι έλληνες τραγουδιστές-ερμηνευτές. Το καταστατικό του εγκρίθηκε με τη με αριθμό 4/23-3-1997 απόφαση του Ειρηνοδικείου Αθηνών και καταχωρήθηκε στο οικείο μητρώο Συνεταιρισμών και εγκρίθηκε η λειτουργία του με τη με αριθμό 11089/5-12-1997 απόφαση του Υπουργού Πολιτισμού, ως ο νόμος ορίζει (ΦΕΚ Β' 1164/1997) και γ) Ο αστικός μη κερδοσκοπικός συνεταιρισμός περιορισμένης ευθύνης με την επωνυμία «ΑΠΟΛΛΩΝ-Οργανισμός Συλλογικής Διαχείρισης δικαιωμάτων Ελλήνων μουσικών Συν. Π. ε.», με το διακριτικό τίτλο «ΑΠΟΛΛΩΝ», που εδρεύει στην Αθήνα του Νομού Αττικής και τον οποίο έχουν συστήσει οι έλληνες μουσικοί. Το καταστατικό του εγκρίθηκε με τη με αριθμό 206/1994 απόφαση του Ειρηνοδικείου Αθηνών και καταχωρήθηκε στο οικείο μητρώο Συνεταιρισμών και εγκρίθηκε η λειτουργία του,

10.ο φύλλο της υπ' αριθμ. .... 92/2015 ..... απόφασης του Μονομελούς
Πρωτοδικείου Νάξου (διαδικασία ασφαλιστικών μέτρων)

με τη με αριθμό 11083/5-12-1997 απόφαση του Υπουργού Πολιτισμού, ως ο νόμος ορίζει (ΦΕΚ Β' 1164/1997). Αναφορικά με την έγκριση της λειτουργίας της αιτούσας αυτή έλαβε χώρα, με την από 9-12-2011 και με αριθμό ΥΠΠΟΤ/ΓΔΣΠ/ΔΙΓΡΑΜ/124043 απόφαση του Υπουργού Πολιτισμού και Τουρισμού, η οποία δημοσιεύθηκε στο ΦΕΚ Β' 3245/30-12-2011, όπως αναφέρεται και στην οικεία μείζονα σκέψη της παρούσας. Μεταξύ των αρμοδιοτήτων της αιτούσας είναι και η είσπραξη και διανομή της εύλογης αμοιβής για τη χρησιμοποίηση του υλικού φορέα ήχου ή εικόνας ή ήχου και εικόνας για ραδιοτηλεοπτική μετάδοση ή για παρουσίαση στο κοινό ελληνικών ή ξένων τραγουδιών. Η αιτούσα, ως μόνος και αντιπροσωπευτικός στην Ελληνική Επικράτεια, οργανισμός συλλογικής διαχείρισης των συγγενικών δικαιωμάτων των μουσικών-τραγουδιστών-ερμηνευτών και παραγωγών, έχει συνάψει με τους αλλοδαπούς αντίστοιχους με αυτήν (αιτούσα) αντιπροσωπευτικούς οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης, και συγκεκριμένα το μέλος της η «GRAMMO» έχει συνάψει με αλλοδαπούς οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης του δικαιώματος εύλογης αμοιβής των εν λόγω ανεξάρτητων παραγωγών υλικών φορέων ήχου-μελών τους έγγραφες συμβάσεις αμοιβαιότητας. Οι εν λόγω έγγραφες συμβάσεις αμοιβαιότητας είναι οι εξής : 1) Η από 12-10-2007 σύμβαση μεταξύ της «GRAMMO» και του αντίστοιχου οργανισμού της Μεγάλης Βρετανίας υπό την επωνυμία «PHONOGRAPHIC PERFORMANCE LIMITED» (PPL). 2) Η από 29-10-2007 σύμβαση μεταξύ της «GRAMMO» και του αντίστοιχου οργανισμού της Γαλλίας υπό την επωνυμία «Societe Civile des Phonogra-phiques» (SCPP). 3) Η από 5-2-2007 σύμβαση μεταξύ της «GRAMMO» και του αντίστοιχου οργανισμού της Γερμανίας, υπό την επωνυμία «Gesellschaft zur Verwertung von Leistungsschutzrechten mbH (GVL). 4) Η από 3-1-2007 σύμβαση μεταξύ της «GRAMMO» και του αντίστοιχου οργανισμού της Ιταλίας, υπό την επωνυμία «Societa Cosortile Fonografici Per Azioni (SCF). 5) Η από 3-1-2007 σύμβαση μεταξύ της «GRAMMO» και του αντίστοιχου οργανισμού της Ιταλίας υπό την επωνυμία «IFPI SVENSKA GRUPPEN». 6) Η από 22-1-2007 σύμβαση μεταξύ της «GRAMMO» και του αντίστοιχου οργανισμού της Ρωσίας, υπό την επωνυμία «Russian Phonographic Assotiation (RPA). 7) Η από 10-1-2007 σύμβαση μεταξύ της «GRAMMO» και του αντίστοιχου οργανισμού της Ολλανδίας υπό την επωνυμία «Stichting ter Exploitatie van Naburige (SENA) και τέλος 8) Η από 3-1-2007 σύμβαση μεταξύ της GRAMMO και του αντίστοιχου

οργανισμού της Φιλανδίας υπό την επωνυμία «Gramex RY». Δια των ανωτέρω συμβάσεων οι αλλοδαποί οργανισμοί διαχείρισης, οι οποίοι εκπροσωπούν όλα ανεξαιρέτως τα έργα των μελών τους, ήτοι όλα ανεξαιρέτως τα φωνογραφήματα παραγωγής των μελών τους, εξουσιοδοτούν με ρητό όρο ο ένας τον άλλον, αμοιβαίως να εισπράττει για λογαριασμό του και να αποδίδει στο τέλος εκάστου έτους την οφειλόμενη αμοιβή για τη δημόσια εκτέλεση και τη τηλεοπτική μετάδοση φωνογραφημάτων των μελών εκάστου οργανισμού. Με αυτόν τον τρόπο συνεπώς δοθέντος δε ότι η «GRAMMO» της ανέθεσε με πληρεξουσιότητα κατ' αποκλειστικότητα τη διαχείριση και είσπραξη της ενιαίας και εύλογης αμοιβής, σύμφωνα με τα παραπάνω, η αιτούσα εκπροσωπεί στην Ελλάδα το σύνολο των μελών των προαναφερόμενων οργανισμών έχοντας το δικαίωμα να αξιώσει την εύλογη και ενιαία αμοιβή του άρθρου 49 παρ 1 του νόμου 2121/1993 για τη δημόσια εκτέλεση (ραδιοτηλεοπτική μετάδοση) των φωνογραφημάτων στην Ελληνική Επικράτεια. Εξάλλου, το μέλος της αιτούσας «ΑΠΟΛΛΩΝ» έχει συνάψει συμβάσεις αμοιβαιότητας με αντίστοιχους οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης του εξωτερικού. Οι εν λόγω έγγραφες συμβάσεις είναι οι εξής : 1) Η από 15-5-2001 σύμβαση μεταξύ του «ΑΠΟΛΛΩΝ» και του αντίστοιχου οργανισμού της Λιθουανίας υπό την επωνυμία «AGATA». 2) Η από 22-2-2009 σύμβαση μεταξύ του «ΑΠΟΛΛΩΝ» και του αντίστοιχου οργανισμού της Ολλανδίας υπό την επωνυμία «NORMA». 3) Η από 25-11-2003 σύμβαση μεταξύ του «ΑΠΟΛΛΩΝ» και του αντίστοιχου οργανισμού της Μεγάλης Βρετανίας υπό την επωνυμία «PAMRA». Σημειώνεται ότι ο PAMRA απορρίφθηκε την 21-1-2007 από τον οργανισμό συλλογικής διαχείρισης με την επωνυμία «PHONOGRAPHIC PERFORMANCE LIMITED» (PPL), ο οποίος είναι ο οιονεί καθολικός διάδοχος του PARMA. Συνεπώς, ο «ΑΠΟΛΛΩΝ» διατηρεί πλέον σύμβαση αμοιβαιότητας με τον οργανισμό PPL, εκπροσωπώντας στην Ελλάδα το σύνολο των μελών, πράγμα που διασαφηνίζεται και με την από 20-7-2011 σύμβαση. 4) Η από 12-5-2003 σύμβαση μεταξύ του «ΑΠΟΛΛΩΝ» και του αντίστοιχου οργανισμού της Αυστρίας υπό την επωνυμία «LSG». 5) Η από 19-8-2003 σύμβαση μεταξύ του «ΑΠΟΛΛΩΝ» και του αντίστοιχου οργανισμού της Ρωσίας, υπό την επωνυμία «ROUPI». 6) Η από 19-1-2004 σύμβαση μεταξύ του «ΑΠΟΛΛΩΝ» και του αντίστοιχου οργανισμού της Μαλαισίας, υπό την επωνυμία «PRISM». 7) Η από 22-1-2004 σύμβαση μεταξύ του «ΑΠΟΛΛΩΝ» και του αντίστοιχου οργανισμού της Ιρλανδίας με την επωνυμία «RECORDED ARTISTS AND PERFORMERS

...ο φύλλο της υπ' αριθμ. 92/2015... απόφασης του Μονομελούς
Πρωτοδικείου Νάξου (διαδικασία ασφαλιστικών μέτρων)

LIMITED (R.A.A.P.)» 8) Η από 22-12-2014 σύμβαση μεταξύ του «ΑΠΟΛΛΩΝ» και του αντίστοιχου οργανισμού της Ουκρανίας με την επωνυμία «ΟΒΕΡΙΗ». 10) Η από 1-4-2003 σύμβαση μεταξύ του «ΑΠΟΛΛΩΝ» και του αντίστοιχου οργανισμού της Κροατίας υπό την επωνυμία «ΗΥΖΙΡ». 11) Η από 12-4-2000 σύμβαση μεταξύ του «ΑΠΟΛΛΩΝ» και του αντίστοιχου οργανισμού του Βελγίου υπό την επωνυμία «MicroCam». 12) Η από 10-3-2000 σύμβαση μεταξύ του «ΑΠΟΛΛΩΝ» και του αντίστοιχου οργανισμού της Ρουμανίας με την επωνυμία «Credidam». 13) Η από 6-3-2003 σύμβαση μεταξύ του «ΑΠΟΛΛΩΝ» και του αντίστοιχου οργανισμού της Γερμανίας με την επωνυμία «Gesellschaft zur Verwertung von Leistungsschutzrechtehn mbH (GVL)». 14) Η από 18-3-2003 σύμβαση μεταξύ του «ΑΠΟΛΛΩΝ» και του αντίστοιχου οργανισμού της Ουγγαρίας με την επωνυμία «EJL». 15) Η από 25-7-2003 σύμβαση μεταξύ του «ΑΠΟΛΛΩΝ» και του αντίστοιχου οργανισμού της Τσεχίας υπό την επωνυμία «INTERGRAM». 16) Η από 6-9-2001 σύμβαση μεταξύ του «ΑΠΟΛΛΩΝ» και του αντίστοιχου οργανισμού της Ισπανίας, υπό την επωνυμία «ΑΙΕ». 17) Η από 1-12-2006 σύμβαση μεταξύ του «ΑΠΟΛΛΩΝ» και του αντίστοιχου οργανισμού της Βραζιλίας με την επωνυμία «ABRAMUS». 18) Η από 1-1-2010 σύμβαση μεταξύ του «ΑΠΟΛΛΩΝ» και του αντίστοιχου οργανισμού της Ρωσίας με την επωνυμία «VOIS» και 19) Η από 15-2-2010 σύμβαση μεταξύ του «ΑΠΟΛΛΩΝ» και του αντίστοιχου οργανισμού του Καζακστάν, υπό την επωνυμία «KAPP». Δια των ως άνω συμβάσεων οι αλλοδαποί οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης, οι οποίοι εκπροσωπούν όλα ανεξαιρέτως τα έργα των μελών τους, ήτοι όλες ανεξαιρέτως τις εκτελέσεις τους που έχουν εγγραφεί στους οικείους υλικούς φορείς ήχοι, εξουσιοδοτούν με ρητό όρο ο ένας τον άλλον, αμοιβαίως να εισπράξει για λογαριασμό του και να παρακρατεί αμοιβαίως την οφειλόμενη αμοιβή για τη δημόσια εκτέλεση και τη ραδιοτηλεοπτική μετάδοση φωνογραφημάτων των μελών εκάστου οργανισμού, πλην των συμβάσεων που αναφέρθηκαν στους αριθμούς 3, 7, 12, 16, 17, 18 και 19 του πλαγιαρίθμου 208, οι οποίες προβλέπουν αμοιβαία απόδοση των εισπραττομένων αμοιβών στο τέλος εκάστου έτους. Με αυτόν τον τρόπο συνεπώς δοθέντος ότι ο «ΑΠΟΛΛΩΝ» ανέθεσε στην αιτούσα με πληρεξουσιότητα και κατ' αποκλειστικότητα τη διαχείριση και είσπραξη της ενιαίας και εύλογης αμοιβής, σύμφωνα με τα ήδη εκτεθέντα, η αιτούσα εκπροσωπεί στην Ελληνική Επικράτεια το σύνολο των μελών των αναφερθέντων οργανισμών και διατηρεί το δικαίωμα να αξιώσει την

εύλογη και ενιαία αμοιβή του άρθρου 49 παρ 1 του νόμου 2121/1993 για τη δημόσια εκτέλεση (ραδιοτηλεοπτική μετάδοση) των φωνογραφημάτων τους στην ελληνική επικράτεια. Εξάλλου, το μέλος της αιτούσας «ΕΡΑΤΩ» έχει συνάψει έγγραφες συμβάσεις αμοιβαιότητας με αντίστοιχους οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης του εξωτερικού. Οι εν λόγω έγγραφες συμβάσεις είναι οι εξής : 1) Η από 2-10-2001 σύμβαση μεταξύ της «ΕΡΑΤΩ» και του αντίστοιχου οργανισμού του Βελγίου υπό την επωνυμία «Uradex». 2) Η από 3-7-1998 σύμβαση μεταξύ της «ΕΡΑΤΩ» και του αντίστοιχου οργανισμού της Ισπανίας με την επωνυμία «ΑΙΕ». 3) Η από 15-9-2000 σύμβαση μεταξύ της «ΕΡΑΤΩ» και του αντίστοιχου οργανισμού της Ιταλίας με την επωνυμία «ΙΜΑΕ». 4) Η από 10-3-2000 σύμβαση μεταξύ της «ΕΡΑΤΩ» και του αντίστοιχου οργανισμού της Ρουμανίας με την επωνυμία «Credidam». 5) Η από 20-7-2011 σύμβαση μεταξύ της «ΕΡΑΤΩ» και του αντίστοιχου οργανισμού της Μεγάλης Βρετανίας με την επωνυμία «Phonographic Performance Limited» (PPL) και 6) Η από 16-9-2010 σύμβαση μεταξύ της «ΕΡΑΤΩ» και του αντίστοιχου οργανισμού της Ρωσίας με την επωνυμία «VOIS». Δια των άνω συμβάσεων οι αλλοδαποί οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης, οι οποίοι εκπροσωπούν όλα ανεξαιρέτως τα έργα των μελών τους, ήτοι όλες ανεξαιρέτως τις ερμηνείες τους που έχουν εγγραφεί στους οικείους υλικούς φορείς ήχου εξουσιοδοτούν με ρητό όρο ο ένας τον άλλον, αμοιβαίως είτε : α) να εισπράττει για λογαριασμό του και να αποδίδει στο τέλος εκάστου έτους την οφειλόμενη αμοιβή για τη δημόσια εκτέλεση και τη ραδιοτηλεοπτική μετάδοση φωνογραφημάτων των μελών εκάστου οργανισμού αυτό ισχύει για τις υπό στοιχεία 1, 2, 3, 5 και 6 ανωτέρω εκτεθείσες συμβάσεις- είτε β) να εισπράττει για λογαριασμό του και να παρακρατεί αμοιβαίως την οφειλόμενη αμοιβή για τη δημόσια εκτέλεση και τη ραδιοτηλεοπτική μετάδοση φωνογραφημάτων των μελών εκάστου οργανισμού- αυτό ισχύει για την υπό στοιχείο 4 ανωτέρω εκτεθείσα σύμβαση. Με αυτόν τον τρόπο συνεπώς δοθέντος δε ότι η «ΕΡΑΤΩ» ανέθεσε στην αιτούσα με πληρεξουσιότητα και κατ' αποκλειστικότητα τη διαχείριση και είσπραξη της ενιαίας και εύλογης αμοιβής, σύμφωνα με τα ήδη εκτεθέντα η αιτούσα εκπροσωπεί στην Ελλάδα το σύνολο των μελών των προαναφερθέντων οργανισμών και διατηρεί το δικαίωμα να αξιώσει την εύλογη και ενιαία αμοιβή του άρθρου 49 παρ 1 του νόμου 2121/1993 για τη δημόσια εκτέλεση (ραδιοτηλεοπτική μετάδοση) φωνογραφημάτων τους στην Ελληνική Επικράτεια. Εξάλλου, τα μέλη της αιτούσας «ΕΡΑΤΩ» και

12ο φύλλο της υπ' αριθμ. 99/2015 απόφασης του Μονομελούς
Πρωτοδικείου Νάξου (διαδικασία ασφαλιστικών μέτρων)

«ΑΠΟΛΛΩΝ» έχουν συνάψει έγγραφες συμβάσεις αμοιβαιότητας με τους εξής οργανισμούς του εξωτερικού, οι οποίοι εκπροσωπούν τόσο ερμηνευτές όσο και εκτελεστές καλλιτέχνες. Οι εν λόγω έγγραφες συμβάσεις είναι οι εξής : 1) Η από 3-4-1999 σύμβαση μεταξύ αφενός των «ΑΠΟΛΛΩΝ» και «ΕΡΑΤΩ» και αφετέρου του αντίστοιχου οργανισμού της Ελβετίας με την επωνυμία «SWISSPERFORM». 2) Η από 12-5-2000 σύμβαση μεταξύ αφενός των «ΑΠΟΛΛΩΝ» και «ΕΡΑΤΩ» και αφετέρου του αντίστοιχου οργανισμού της Σουηδίας με την επωνυμία «SAMI». 3) Η από 21-9-2000 σύμβαση μεταξύ αφενός των «ΑΠΟΛΛΩΝ» και «ΕΡΑΤΩ» και αφετέρου του αντίστοιχου οργανισμού της Δανίας με την επωνυμία «Gramex». 4) Η από 17-4-2003 σύμβαση μεταξύ αφενός του «ΑΠΟΛΛΩΝ» και της «ΕΡΑΤΩ» και αφετέρου του αντίστοιχου οργανισμού της Πολωνίας υπό την επωνυμία «STOART». 5) Η από 1-1-2003 σύμβαση μεταξύ αφενός των «ΑΠΟΛΛΩΝ» και «ΕΡΑΤΩ» και αφετέρου του αντίστοιχου οργανισμού της Μεγάλης Βρετανίας με την επωνυμία «Rights Agency Limited (RAL). 6) Η από 4-8-2009 σύμβαση μεταξύ αφενός του «ΑΠΟΛΛΩΝ» και της «ΕΡΑΤΩ» και αφετέρου του αντίστοιχου οργανισμού της Ολλανδίας υπό την επωνυμία «Stichting ter Exploitatie van Naburige Rechten (SENA). 7) Η από 4-8-2010 σύμβαση μεταξύ αφενός της «ΕΡΑΤΩ» και του «ΑΠΟΛΛΩΝ» και αφετέρου του αντίστοιχου οργανισμού της Τουρκίας υπό την επωνυμία «MUYORBIR». 8) Η από 31-5-2010 σύμβαση μεταξύ αφενός της «ΕΡΑΤΩ» και του «ΑΠΟΛΛΩΝ» και αφετέρου του αντίστοιχου οργανισμού της Ιαπωνίας με την επωνυμία «CPRA/GEDANKYO». Εξάλλου, δια των συμβάσεων αυτών οι αλλοδαποί οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης, οι οποίοι εκπροσωπούν όλα ανεξαιρέτως τα έργα των μελών τους, ήτοι όλες ανεξαιρέτως τις ερμηνείες και εκτελέσεις τους που έχουν εγγραφεί στους οικείους υλικούς φορείς ήχου, εξουσιοδοτούν με ρητό όρο ο ένας τον άλλο, αμοιβαίως είτε : α) να εισπράττει για λογαριασμό του και να παρακρατεί αμοιβαίως την οφειλόμενη αμοιβή για τη δημόσια εκτέλεση και ραδιοτηλεοπτική μετάδοση φωνογραφημάτων των μελών εκάστου οργανισμού-αυτό ισχύει για τις υπό στοιχεία 1, 2, 3, 4 και 7 ανωτέρω εκτεθείσες συμβάσεις είτε β) να εισπράττει για λογαριασμό του και να αποδίδει στο τέλος εκάστου έτους την οφειλόμενη αμοιβή για τη δημόσια εκτέλεση και τη ραδιοτηλεοπτική μετάδοση φωνογραφημάτων των μελών εκάστου οργανισμού-αυτό ισχύει για τις υπό στοιχεία 5, 6 και 8 ανωτέρω εκτεθείσες συμβάσεις. Με αυτόν συνεπώς τον τρόπο, δοθέντος δε ότι τα μέλη της αιτούσας «ΑΠΟΛΛΩΝ»

και «ΕΡΑΤΩ» της ανέθεσαν με πληρεξουσιότητα και κατ' αποκλειστικότητα τη διαχείριση και είσπραξη της ενιαίας και εύλογης αμοιβής σύμφωνα με τα ήδη εκτεθέντα η αιτούσα εκπροσωπεί στην Ελλάδα το σύνολο των μελών των αναφερθέντων ως άνω οργανισμών και διατηρεί το δικαίωμα να αξιώσει την εύλογη και ενιαία αμοιβή του άρθρου 49 παρ 1 του νόμου 2121/1993 για τη δημόσια εκτέλεση (ραδιοτηλεοπτική μετάδοση) των φωνογραφημάτων τους στην Ελληνική Επικράτεια. Πέραν αυτού με τον νόμο 2054/1992 κυρώθηκε και αποτελεί αναπόσπαστο μέρος του εσωτερικού δικαίου, η διεθνής σύμβαση της Ρώμης «περί προστασίας των ερμηνευτών ή εκτελεστών καλλιτεχνών και των παραγωγών φωνογραφημάτων», η οποία υπογράφηκε στη Ρώμη στις 26-10-1961 και η οποία :

α) εξομοιώνει τους αλλοδαπούς με τους ημεδαπούς δικαιούχους, με την παραχώρηση της «εθνικής μεταχειρίσεως» και β) παρέχει την «εθνική μεταχείριση» σε αλλοδαπούς ερμηνευτές ή εκτελεστές καλλιτέχνες και στους παραγωγούς φωνογραφημάτων, αν η πρώτη έκδοση ενός φωνογραφήματος έγινε μεν σε συμβαλλόμενο κράτος, το φωνογράφημα όμως το αργότερο εντός τριάντα (30) ημερών από την πρώτη δημοσίευση, παρουσιάστηκε και δημοσιεύθηκε επίσης και σε άλλο συμβαλλόμενο κράτος. Είναι δε γνωστό ότι όλα τα μουσικά έργα, ακόμη και τα προερχόμενα από χώρες, που δεν έχουν κυρώσει την ανωτέρω σύμβαση της Ρώμης (ιδίως τα αμερικάνικα) εντός τριάντα (30) ημερών από την πρώτη δημοσίευση τους, σύμφωνα με τα διδάγματα της κοινής πείρας σε σχέση με τις ανάγκες της αγοράς σε παγκόσμια κλίμακα και τη ραγδαία εξάπλωση των παλαιών και νέων μέσων επικοινωνίας, όπως το διαδίκτυο, έχουν δημοσιευθεί και παρουσιαστεί στην Ευρώπη και επομένως και στην Ελλάδα. Επομένως, η αιτούσα νομιμοποιείται στη διαπραγμάτευση, διεκδίκηση, είσπραξη και διανομή της εύλογης αμοιβής, που δικαιούνται και οι αλλοδαποί δικαιούχοι (μουσικοί, τραγουδιστές-ερμηνευτές και παραγωγοί), για τη χρήση του ρεπερτορίου τους και στην Ελλάδα και, κατά συνέπεια, να αξιώσει την κατάρτιση συμβάσεων και σε περίπτωση διαφωνίας, να αξιώσει δικαστικά την προβλεπόμενη από το άρθρο 49 του νόμου 2121/1993 εύλογη αμοιβή, από εκείνους, που χωρίς την άδεια των δικαιούχων των συγγενικών δικαιωμάτων και την καταβολή της αντίστοιχης αμοιβής, προβαίνουν στη χρήση έργων και προγραμμάτων, στα οποία συμμετέχει οι ως άνω δικαιούχοι, μέλη της αιτούσας. Εξάλλου, κατά τη διάταξη του άρθρου 56 παρ. 3 του νόμου 2121/1993 οι οργανισμοί συλλογικής

13
.....ο φύλλο της υπ' αριθμ. ....92/2015..... απόφασης του Μονομελούς
Πρωτοδικείου Νάξου (διαδικασία ασφαλιστικών μέτρων)

διαχείρισης καταρτίζουν κατάλογο με τις αμοιβές που απαιτούν από τους χρήστες, ήτοι αμοιβολόγιο, ο οποίος πρέπει να γνωστοποιείται προς το κοινό με δημοσίευση του σε τρεις εφημερίδες, από τις οποίες η μία πρέπει να είναι οικονομική. Για τον λόγο αυτόν τα μέλη της αιτούσας ήτοι οι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης «GRAMMO», «ΕΡΑΤΩ» και «Απόλλων» συνέταξαν, σύμφωνα με το άρθρο 56 παρ. 3 του νόμου 2121/1993, από κοινού αμοιβολόγιο, το οποίο γνωστοποίησαν στο κοινό με τη δημοσίευσή του σε τρεις (3) εφημερίδες και συγκεκριμένα στη Εφημερίδα «ΕΘΝΟΣ» την 4-2-1998, στην εφημερίδα «ΤΑ ΝΕΑ» την 4-2-1998 και στην εφημερίδα «ΝΑΥΤΕΜΠΟΡΙΚΗ» την 3-2-1998. Ως προς τη χρήση μουσικού ρεπερτορίου με δημόσια εκτέλεση σε χώρους προσέλευσης κοινού και ειδικότερα σε επιχειρήσεις, στις οποίες η μουσική απαραίτητη (ενδεικτικά discos, clubs, bars, κλπ), καθόρισαν, λαμβάνοντας υπόψη λαμβάνοντας κυρίως υπόψη τον βαθμό συμβολής των δικαιούχων στα έσοδα των επιχειρήσεων αυτών καθώς και τη διάρκεια της λειτουργίας, την εύλογη αμοιβή σε ποσοστό 10% επί των ακαθάριστων εσόδων τους με ελάχιστο ποσό κατ' έτος ως ακολούθως, για καταστήματα της ως άνω κατηγορίας εμβαδού έως 100 τ.μ., με διάρκεια λειτουργίας από 8 έως 12 μήνες στο ποσό των 3.000,00 ευρώ, για καταστήματα της ως άνω κατηγορίας με διάρκεια λειτουργίας από 6 έως 7 μήνες στο ποσό των 2.100,00 ευρώ και για καταστήματα της ως άνω κατηγορίας με διάρκεια λειτουργίας από 1 έως 5 μήνες στο ποσό των 1.500,00 ευρώ. Περαιτέρω, πιθανολογήθηκε ότι ο πρώτος των καθών η αίτηση διατηρεί καφέ-μπαρ με τον διακριτικό τίτλο _____ που βρίσκεται στην _____ εμβαδού 70 τ.μ., το οποίο λειτουργεί εποχιακά και δη καθημερινώς επί δύο μόλις (2) μήνες τον χρόνο, ήτοι κατά τους μήνες Ιούλιο και Αύγουστο, ενώ κατά τους μήνες Μάιο, Ιούνιο και Σεπτέμβριο εκάστου έτους λειτουργεί μόνο τέσσερις (4) ημέρες την εβδομάδα. Ο ως άνω πρώτος των καθών η αίτηση εσοδεύει από την προαναφερόμενη επιχείρησή του περίπου κατά μέσο όρο ετησίως το συνολικό ποσό των 10.000,00 ευρώ. Περαιτέρω, η τρίτη των καθών η αίτηση διατηρεί κλαμπ, με τον διακριτικό τίτλο _____ που βρίσκεται στην _____ εμβαδού 23,20 τ.μ., το οποίο λειτουργεί καθημερινά μόλις δύο (2) μήνες τον χρόνο, ήτοι κατά τους μήνες Ιούλιο και Αύγουστο, ενώ, κατά τους μήνες Μάιο, Ιούνιο και Σεπτέμβριο εκάστου έτους λειτουργεί μόνο τέσσερις (4) ημέρες την εβδομάδα. Εξάλλου, πιθανολογήθηκε ότι η λειτουργία της επιχείρησής της είναι ζημιογόνος.

Επιπροσθέτως, πιθανολογήθηκε ότι ο τέταρτος των καθών η αίτηση διατηρεί επιχείρηση και δη μπαρ με τον διακριτικό τίτλο που βρίσκεται στη νήσο εμβαδού μόλις 20 τ.μ., το οποίο λειτουργεί καθημερινά μόλις δύο (2) μήνες τον χρόνο, ήτοι κατά τους μήνες Ιούλιο και Αύγουστο, ενώ, κατά τους μήνες Μάιο, Ιούνιο και Σεπτέμβριο εκάστου έτους λειτουργεί μόνο τέσσερις (4) ημέρες την εβδομάδα. Πιθανολογήθηκε δε ότι τα καθαρά έσοδα της επιχείρησής του ανέρχονται μόλις στο ποσό των 3.000,00 ευρώ ετησίως. Εξάλλου, ο πέμπτος των καθών η αίτηση διατηρεί και εκμεταλλεύεται επιχείρηση και δη κλαμπ, με τον διακριτικό τίτλο εμβαδού 90 τ.μ., που βρίσκεται στη του και λειτουργεί μόλις δύο (2) μήνες τον χρόνο, ήτοι τους μήνες Ιούλιο και Αύγουστο εκάστου έτους, ενώ, κατά τους μήνες Μάιο, Ιούνιο και Σεπτέμβριο εκάστου έτους λειτουργεί μόνο τέσσερις (4) ημέρες την εβδομάδα. Τέλος, ο έκτος των καθών η αίτηση διατηρεί επιχείρηση και δη καφέ-μπαρ με τον διακριτικό τίτλο που βρίσκεται στην εμβαδού 20 τ.μ., το οποίο λειτουργεί μόνο δύο (2) μήνες τον χρόνο, ήτοι κατά τους μήνες Ιούλιο και Αύγουστο, ενώ, τους μήνες Μάιο, Ιούνιο και Σεπτέμβριο λειτουργεί μόνο τέσσερις (4) ημέρες την εβδομάδα. Περαιτέρω, πιθανολογήθηκε ότι οι ανωτέρω καθών η αίτηση στα πλαίσια της επιχειρηματικής τους δραστηριότητας χρησιμοποιούσαν και χρησιμοποιούν στις ως άνω επιχειρήσεις τους σε καθημερινή βάση υλικούς φορείς ήχου που έχουν νόμιμα παραχθεί και φέρουν εγγεγραμμένες ερμηνείες-εκτελέσεις ελλήνων και ξένων ερμηνευτών-εκτελεστών για τη ψυχαγωγία των πελατών τους, χρήση η οποία είναι για αυτούς απαραίτητη και αποτελεί βασικό παράγοντα προσέλκυσης, διατήρησης και επαύξησης της πελατείας τους. Ειδικότερα, όπως πιθανολογήθηκε από την κατάθεση του μάρτυρα της αιτούσας, οι καθών αίτηση χρησιμοποιούσαν κατά τα έτη 2009, 2010, 2011, 2012 και 2013 υλικούς φορείς ήχου με αλλοδαπό και ελληνικό μουσικό ρεπερτόριο των ενδεικτικά αναφερόμενων στην αίτηση μελών της αιτούσας, στο οποίο δειγματοληπτικά περιλαμβάνονται τα παρακάτω έργα (μουσική και τραγούδια) και ειδικότερα : «Κάτι τους δένει», «This is the life», «Human», «Hot N Cold», κλπ. Εξάλλου, οι καθών η αίτηση υπήρξαν αδιάλλακτοι σε κάθε προσπάθεια διαπραγμάτευσης καθορισμού και καταβολής της εύλογης αμοιβής της αιτούσας, παρά το γεγονός ότι άνευ της χρήσεως των υλικών φορέων στους οποίους είναι εγγεγραμμένες οι ερμηνείες-εκτελέσεις της αιτούσας

δαν θα εξυπηρετούσαν ούτε θα ικανοποιούσαν την πελατεία τους με σίγουρο αποτέλεσμα τη συνεχή μείωση της. Κατά συνέπεια η αιτούσα, ενιαίος οργανισμός συλλογικής διαχείρισης συγγενικών δικαιωμάτων ως ο μόνος και αντιπροσωπευτικός οργανισμός εντός της Ελληνικής Επικράτειας του συνόλου των δικαιούχων των κατηγοριών από τις οποίες έχει συσταθεί και των αντίστοιχων αλλοδαπών δικαιούχων κατόπιν της αρνήσεως των καθών η αίτηση να συμφωνήσουν και να καταβάλλουν τη νόμιμη και εύλογη αμοιβή στους δικαιούχους για τη συνεχή και αδιάκοπη χρήση του ρεπερτορίου τους, το οποίο μεταδίδουν μέσω συσκευών ήχου εγκαταστημένων στις επιχειρήσεις τους, ενήργησε σύννομα για την άσκηση του εν λόγω δικαιώματος (είσπραξη της εύλογης και ενιαίας αμοιβής του άρθρου 49 του νόμου 2121/1993), με την κατάθεση της υπό κρίση αίτησης για τον καθορισμό του ύψους και των όρων πληρωμής της εν λόγω αμοιβής. Ενόψει δε της προαναφερόμενης επιφάνειας των επιχειρήσεων των καθών η αίτηση, της διάρκειας λειτουργίας των επιχειρήσεων τους, η οποία στην ουσία λειτουργεί σταθερά και ημερησίως μόνο δύο (2) μήνες τον χρόνο και δη κατά τους μήνες Ιούλιο και Αύγουστο και όχι τουλάχιστον έξι (6) μήνες τον χρόνο, όπως όμως αβάσιμα ισχυρίζεται η αιτούσα με την υπό κρίση αίτησή της αλλά και με το έγγραφο σημείωμά της, των εσόδων τους και επιπλέον της συμβολής των δικαιούχων (μουσικών, τραγουδιστών, ερμηνευτών, παραγωγών υλικών φορέων) στην προσέλκυση της πελατείας στην επιχείρησή τους από τη δημόσια εκτέλεση των μουσικών έργων τους και τη συνακόλουθη άνοδο των εσόδων τους, το Δικαστήριο κρίνει με βάση τα διδάγματα της κοινής πείρας και τους κανόνες της λογικής, ότι το ύψος της εύλογης αμοιβής για τα έτη 2009, 2010, 2011, 2012 και 2013 πρέπει να καθοριστεί στο ποσό των 300,00 ευρώ κατ' έτος. Και τούτο, διότι το Δικαστήριο που επιλαμβάνεται της υποθέσεως δεν δεσμεύεται από το συντασσόμενο κάθε φορά από την αιτούσα κοινό αμοιβολόγιο της αιτούσας (βλ. ΕφΘεσ 1810/2012, ό.π., ΕφΘεσ 929/2010, ό.π.). Επομένως, το Δικαστήριο κρίνει ότι το ύψος της εύλογης και ενιαίας αμοιβής της αιτούσας, για τα έτη 2009, 2010, 2011, 2012 και 2013 πρέπει να καθοριστεί προσωρινά στο ποσό των 300,00 ευρώ κατ' έτος, πλέον νομίμου Φ.Π.Α., και όχι στο ποσό των 1.500,00 ευρώ κατ' έτος για τα προαναφερόμενα έτη, όπως αβάσιμα αιτείται η αιτούσα. Περαιτέρω, για να διαταχθεί το ασφαλιστικό μέτρο της προσωρινής επιδικάσεως χρηματικής απαιτήσεως πρέπει, όπως, κατ' αρχήν για κάθε ασφαλιστικό μέτρο, να συντρέχει

η βασική νόμιμη προϋπόθεση (βλ. άρθρο 682 παρ. 1α του ΚΠολΔ) της επείγουσας περιπτώσεως, που στην παρούσα περίπτωση λόγω της φύσεως του ασφαλιστικού αυτού μέτρου αποβλέπει στη θεραπεία και συντήρηση του δικαιούχου ή των προσώπων που διατρέφονται από αυτόν, συνδέεται δε κατ' ανάγκην με την απορία του. Ως εκ τούτου αποκλείεται κατ' αρχήν η προσωρινή επιδίκαση σε εύπορο, αλλά

επιβάλλεται για τον άπορο ή ενδεχομένως άνεργο (βλ. Τζίφρα, Ασφαλιστικά Μέτρα, έκδ. 1980, σ. 242, ΜονΠρωτΑθ 6239/1972, ΑρχΝ ΚΓ.886, ΜονΠρωτΝαυπλ 57/1984, Δ 18.526). Στην προκείμενη περίπτωση, πιθανολογείται ότι συντρέχει επείγουσα περίπτωση για προσωρινή επιδίκαση του μισού του ως άνω προσδιορισθέντος ποσού της εύλογης αμοιβής και πρέπει το σχετικό αίτημα να γίνει δεκτό ως ουσία βάσιμο, αφού, ναι μεν πολλά από τα μέλη των τριών κατηγοριών δικαιούχων των μουσικών, τραγουδιστών και παραγωγών έχουν υψηλές αμοιβές από την επαγγελματική καλλιτεχνική ή επιχειρηματική δραστηριότητα, πολλά όμως, άλλα μέλη των κατηγοριών αυτών αποβλέπουν στο μοναδικό τους αυτό έσοδο για τη συντήρησή τους. Επομένως, πρέπει να γίνει δεκτή εν μέρει ως ουσία βάσιμη η υπό κρίση αίτηση και να καταδικαστούν οι καθών η αίτηση, λόγω της εν μέρει ήττας τους στην παρούσα δίκη στην καταβολή των δικαστικών εξόδων της αιτούσας, κατά μερική ουσιαστική παραδοχή σχετικού προς τούτο αιτήματός της, (βλ. άρθρα 178, 180 παρ 3, 191 παρ 2, 106 591 παρ 1 εδ. α και 686 επ. του ΚΠολΔ), κατά τα οριζόμενα ειδικότερα στο διατακτικό της παρούσας.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

ΘΕΩΡΕΙ ως μη ασκηθείσα την αίτηση ως προς τον δεύτερο των καθών η αίτηση.

ΔΙΚΑΖΟΝΤΑΣ αντιμωλία των λοιπών διαδίκων.

ΑΠΟΡΡΙΠΤΕΙ ό,τι στο σκεπτικό κρίθηκε ως απορριπτέο.

ΔΕΧΕΤΑΙ, κατά τα λοιπά και κατά ένα μέρος, τη αίτηση.

ΚΑΘΟΡΙΖΕΙ προσωρινά την εύλογη αμοιβή της αιτούσας ως προς τους πρώτο, τρίτη, τέταρτο, πέμπτο και έκτο για τα έτη 2009, 2010, 2011, 2012 και 2013 στο ποσό των τριακοσίων (300,00) ευρώ κατ' έτος, πλέον νομίμου Φ.Π.Α. κατ' έτος.

15...ο φύλλο της υπ' αριθμ. .... 92/2015... απόφασης του Μονομελούς
Πρωτοδικείου Νάξου (διαδικασία ασφαλιστικών μέτρων)

ΥΠΟΧΡΕΩΝΕΙ τους πρώτο, τρίτη, τέταρτο, πέμπτο και έκτο των
καθών η αίτηση να καταβάλλουν προσωρινά στην αιτούσα για τα έτη 2009,
2010, 2011, 2012 και 2013, το ήμισυ των ανωτέρω ποσών, πλέον νομίμου
Φ.Π.Α. κατ' έτος, ήτοι το ποσό των 150,00 ευρώ κατ' έτος, πλέον νομίμου
Φ.Π.Α., κατ' έτος με τον νόμιμο τόκο από την επίδοση της αίτησης.

ΚΑΤΑΔΙΚΑΖΕΙ τους παραπάνω καθών η αίτηση στην καταβολή
μέρους των δικαστικών εξόδων της αιτούσας, το ύψος των οποίων καθορίζει στο
ποσό των διακοσίων (200,00) ευρώ.

ΚΡΙΘΗΚΕ, αποφασίστηκε και δημοσιεύθηκε στη στις 15 Ιουνίου
του έτους 2015, σε έκτακτη και δημόσια στο ακροατήριό του συνεδρίαση,
απόντων των διαδίκων και των πληρεξουσίων τους δικηγόρων, με την παρουσία
της Γραμματέα Δέσποινας Καρελέμογλου μόνο για τη δημοσίευση.

Η ΠΡΟΕΔΡΟΣ

ΓΙΑ ΤΗ ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΗ
Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΙΑΣ

